





Κάτω από τα χρώματα
της Ίριδας

Ήρα Καραδημητρίου, Κάτω από τα χρώματα της Ίριδας
Copyright © 2025, Ήρα Καραδημητρίου

Πρώτη έκδοση:
Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

Γλωσσική Επιμέλεια:
Ελένη Παπασπύρου

Εικονογράφηση:
Μαρία Κουναλάκη

Σχεδιασμός εξωφύλλου και σελιδοποίηση:
Μαρία Καλοφούτη

ISBN: 978-618-00-6340-0

<https://irakara.site>

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, διανομή ή αναμετάδοση αυτής της έκδοσης με οποιοδήποτε μέσο, συμπεριλαμβανομένων της φωτοτυπίας, ηχογράφησης, ή οποιασδήποτε άλλης ηλεκτρονικής ή μηχανικής μεθόδου χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Εξαιρούνται οι μικρής έκτασης παραθέσεις που συμπεριλαμβάνονται σε κριτικές και συγκεκριμένες μη εμπορικές χρήσεις, όπως αυτές ορίζονται από τον νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Το παρόν έργο αποτελεί αντικείμενο μυθοπλασίας και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις είναι απλή σύμπτωση.

Περιεχόμενα

01	Η Καμπαρντίνα	9
02	Η Έξυπνη Κάμερα	16
03	Κριός	19
04	Κι αν δεν Υπήρχαν Αριθμοί	22
05	Ο Κύκλος	25
06	Το Τίποτα	30
07	Ο Τυφλός Μάγειρας	35
08	Η Πρώτη Πτήση του Χελιδονιού	39
09	Gloria in Excelsis Deo	42
10	Ο Μοναχικός Κύριος	45
11	Βραδινός Μονόλογος	49
12	Φλερτ για Πάντα	52
13	Η Κυρία Αγγελική	55
14	Προσομοίωση	59
15	Γένους Θηλυκού	65
16	Δεν της Ταιριάζει το Make Up	69
17	Ζίου Ζίτσου	72
18	Ο Ξεναγός	75
19	Το Έξυπνο Βλήμα	78
20	Το Σφάλμα	81
21	Ο Μυς - 31	84
22	Η Βρώσιμη Πόλη	87
23	Το Τελευταίο Δέντρο	91
24	Το Δυνητικό Μουσείο Ιστορίας	95
25	Ερωτευμένα Κυβερνοειδή	100
26	Η Λούπα	104
27	Τα Δώρα της Ήριδας	110

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, είναι μια συλλογή 27 σύντομων αφηγήσεων. Αφορούν σε ζητήματα που έχουν να κάνουν με το ρόλο της τεχνολογίας στην εποχή μας, με τις έμφυλες ταυτότητες, την ψυχική νόσο και το φυσικό περιβάλλον.

Φίλες μου και φίλοι μου,
Σας τις αφιερώνω, “αντίδωρον”
της αγάπης σας και της στήριξής σας
σε κάθε μου εγχείρημα.
Σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου,

Δύο πολύ αγαπημένα μου πρόσωπα,
η Μαρία Κουναλάκη, που σχεδίασε τα σκίτσα,
η Μαρία Καλοφούτη, που ανέλαβε την σελιδοποίηση
της έκδοσης και η πάντα υποστηρικτική σε κάθε μου
εγχείρημα οικογένειά μου, “χορήγησαν” την έκδοση του
βιβλίου αυτού, ως δώρο για τα γενέθλιά μου.
Πόσο ευγνώμων αισθάνομαι!

Έρα

Έρα Καραδημητρίου

Κάτω από τα χρώματα της Ίριδας

Αθήνα 2025



01

Η Καρπαντίνη

Νιφάδες χιονιού έπεφταν στην καρπαντίνη της. Σύμφωνα με το ρολόι δίπλα από την στάση, θα έφτανε καθυστερημένη ένα τέταρτο στη δουλειά. Μπήκε στο λεωφορείο και κάθισε σε μια από τις πίσω θέσεις. Με τα μάτια μισόκλειστα, κοιτούσε έξω από το παράθυρο και χουχούλιαζε στη θερμαινόμενη θέση της. Άρχισε να την ενοχλεί η ζέστη. Έβγαλε την μπεζ, αντρική, καρπαντίνη με τον μαύρο γιακά και την άφησε στην άδεια θέση δίπλα της. Συνέχιζε να κοιτάζει αφηρημένα έξω. Η πόρτα του λεωφορείου άνοιξε κάνοντας θόρυβο. Ξαφνιάστηκε. Ίσα που πρόλαβε να κατέβει. Τρομαγμένη έβαλε τα κλάματα. Είχε ξεχάσει την καρπαντίνη της.

Το αφεντικό τής έριξε ένα απαξιωτικό βλέμμα. Έβγα-



*"Ο Θάνατος, ασφυκτικά κουμπωμένος μέσα στη στολή του οδηγού,
έβαλε μπρος τη μηχανή..."*

λε τη βρεγμένη ζακέτα της και έριξε πάνω της το σάλι που είχε στην καρέκλα του γραφείου της. Έβαλε νερό στον βραστήρα και έφτιαξε στα γρήγορα έναν καφέ. Κάθισε και άνοιξε τον υπολογιστή της. “Καλημέρα Αντωνία” είπε ένας συνάδελφός από την ανοιχτή πόρτα. “Καλημέρα Τάσο” μουρμούρησε η Αντωνία προσηλωμένη στην οθόνη.

Το τηλέφωνο δίπλα της χτύπησε. Ήταν το αφεντικό και την ήθελε στο γραφείο του. Σηκώθηκε νωχελικά. Το βλέμμα της έπεσε στην κρεμάστρα του γραφείου του. “Αντωνία, θέλω να πας αυτή την καμπαρντίνα στο καθαριστήριο” “Βεβαίως κύριε Μπονστατζόγλου” απάντησε εκείνη αμήχανα και σε λίγα λεπτά βρισκόταν στο ασανσέρ με την καμπαρντίνα στο ένα χέρι και κρατώντας μια ομπρέλα στο άλλο. Χωρίς δεύτερη σκέψη έβαλε το χέρι της στην δεξιά τσέπη της καμπαρντίνας. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει από χαρά. Με τα ακροδάχτυλά της έπιανε ένα μαντήλι. Το τράβηξε έξω. Είδε επάνω του κεντημένα τα αρχικά Θ.Κ. . Το έβαλε γρήγορα στην τσέπη του παντελονιού της. Ταραγμένη, γύρισε στο γραφείο, μη τολμώντας να ρωτήσει κανέναν για την καμπαρντίνα.

*

Έβγαλε από την τσάντα της το κλειδί με ένα μεταλλικό μπρελόκ στο οποίο ήταν χαραγμένα τα αρχικά Θ.Κ. . Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της. Το σαλόνι μύριζε φρεσκομαγειρεμένο φαγητό. “Γεια σου μάνα!” είπε φωναχτά και κατευθύνθηκε στο μπάνιο. Μετά από λίγο, μπήκε στην κουζίνα φορώντας ένα μπουρνούζι. “Τι μαγειρεύεις σήμερα μανούλα;” ρώτησε ευδιάθετη “Μοσχaráκι με πουρέ. Το αγαπημένο σου!”. Η Αντωνία

την αγκάλιασε και της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Κάθισε στο τραπέζι και η κυρία Σοφία της σέρβιρε το πιάτο με το φαγητό. Κάθισαν αντικριστά.

“Μαμά, ξέρεις την καμπαρντίνα του μπαμπά που φοράω στη δουλειά...”

“Ναι. Ξεχνιέται τι λεβέντης έδειχνε όταν τη φόραγε; Κι εσύ “κάτι του φέρνεις” όταν τη φοράς. Τι έγινε;”

“Ένα θαύμα έγινε.”

“Τί εννοείς;”

“Την ξέχασα στο λεωφορείο και την ξαναβρήκα στη δουλειά. Μόνο που ο Μπονστατζόγλου με έστειλε να την πάω στο καθαριστήριο για να του την καθαρίσουν. Μπορείς να μου εξηγήσεις πώς βρέθηκε στα χέρια του;”

Το πρόσωπο της κυρίας Σοφίας σκοτείνιασε.

“Είσαι σίγουρη ότι πρόκειται για την καμπαρντίνα του μακαρίτη του πατέρα σου;”

“Ναι, βρήκα στην τσέπη το μαντήλι με τα αρχικά του μπαμπά”

“Μην ανησυχείς, θα τη φέρουν αύριο από το καθαριστήριο”

*

Ο Θάνος Καλατζής άνοιξε την πίσω δεξιά πόρτα του μαύρου, εταιρικού αυτοκινήτου με τα φιμέ τζάμια. Ο

Ανδρέας Μπονστατζόγλου κάθισε. Ο Θάνος, ασφυκτικά κουμπωμένος μέσα στη στολή οδηγού, έβγαλε από την τσέπη του το κλειδί που κρεμόταν σε ένα μπρελόκ με τα αρχικά Θ. Κ.. Έβαλε μπρος τη μηχανή. Η κίνηση ήταν φρική. “Θάνο βρες λύση, έχω ήδη αργήσει” “Μην ανησυχείτε κύριε Μπονστατζόγλου, σε δέκα λεπτά θα είμαστε εκεί!” Πράγματι, μέσα στα επόμενα δέκα λεπτά ο Ανδρέας Μποστατζόγλου έβγαине βιαστικά από το αυτοκίνητο, ξεχνώντας, ως συνήθως, την καρπαντίνη του.

*

Στο σπίτι βρίσκονταν συγγενείς και φίλοι. Η Αντωνία έκλαιγε καθισμένη στη γωνία ενός καναπέ. Η μητέρα της είχε θολό βλέμμα, ωστόσο έμοιαζε να έχει τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης. Ο Θάνος Καλατζής είχε πεθάνει πριν μια μέρα στο χωριό, από έμφραγμα, την ώρα που χόρευε στο γλέντι του γάμου της κόρης του. Εκείνη τη μέρα, φορούσε την καρπαντίνη. Στη γυναίκα του και στην κόρη του είχε πει ότι την αγόρασε με το μπόνους που του είχε δώσει τα Χριστούγεννα ο Ανδρέας Μποστατζόγλου. Του έδινε άλλον αέρα. Τη φορούσε πάντα σε γάμους, βαπτίσεις και μεγάλες γιορτές στο χωριό. Το αφεντικό του όλο ξεχασμένη την είχε στο αυτοκίνητο και δεν τη φόραγε ποτέ.

*

“Θέλω να βρω δουλειά, είναι σύμφωνος και ο Τάκης” είπε η Αντωνία. “Μαζί θα τα καταφέρουμε. Εσύ φρόντιζε τον άντρα σου. Θα μιλήσω στον Μποστατζόγλου” της υποσχέθηκε η μάνα της. Και πράγματι, την επόμενη μέρα τον πήρε τηλέφωνο.

“Καλημέρα Αντρέα”

“Τί θέλεις Σοφία;”

“Αν θέλεις να μην ανοίξω το στόμα μου, βρες μια δουλειά για την Αντωνία”

“Τί εννοείς;”

“Αν δεν της βρεις δουλειά θα πω στη γυναίκα σου ότι τόσα χρόνια με πήδαγες για να έχει δουλειά ο άντρας μου”

“Τί δουλειά;”

“Όποια δουλειά υπάρχει”

“Καλά, πες της να περάσει αύριο στις δέκα το πρωί από το γραφείο. Δεν πιστεύω να ξέρει και για εμάς; Και να σου πώ, θα το κάνω υπό έναν όρο”

“Λέγε, τι θέλεις;”

“Θα της πεις να φοράει στο γραφείο την καμπαρντίνα που μου είχε “δανειστεί” ο άντρας σου”.

“Κάθαρμα” ψιθύρισε η Σοφία και έκλεισε το τηλέφωνο.

*

“Ανδρέας Μποστατζόγλου, Άγγελε εσύ;”

“Μάλιστα κύριε Μποστατζόγλου, τι μπορώ να κάνω για εσάς;”

“Θέλω να παρακολουθείς μια γυναίκα. Λέγεται Αντωνία Καλατζή. Δουλεύει μαζί μου”

“Τι ακριβώς θα θέλατε να μάθετε;”

“Δεν θέλω ακριβώς να μάθω”

“Τι εννοείτε;”

“Θέλω να την παρακολουθείς κάθε πρωί και βράδυ, όταν θα έρχεται και θα φεύγει από το γραφείο. Τώρα το φθινόπωρο θα φοράει κάθε μέρα την ίδια καμπαρντίνα. Όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή, θέλω να της την πάρεις και να μου την φέρεις”.

“Βεβαίως κύριε Μποστατζόγλου”

“Ευχαριστώ, Άγγελε.”

2 Σεπτεμβρίου, 2022

02

Έξυπνη Κάμερα

Του το είχα ζητήσει πολλές φορές, αλλά θεωρούσε ότι η εγκατάσταση μιας δεύτερης κάμερας στη γκαρσονιέρα του θα ήταν πεταμένα λεφτά. Με είχε αγοράσει πριν από δύο χρόνια. Με εγκατέστησε σε ένα σημείο όπου είχα οπτική επαφή με το κρεβάτι του, αλλά κανείς δεν μπορούσε να με δει. Δουλειά μου ήταν να καταγράφω την “κρυφή” ζωή του. Κάθε Πέμπτη απόγευμα έφερνε στη γκαρσονιέρα κάποια κοπέλα – πάντα διαφορετική – και έκαναν σεξ. Κι εγώ έκανα διανομή σε ζωντανή μετάδοση στο διαδίκτυο την εικόνα. Από το βίτσιο του αυτό, ο ιδιοκτήτης μου έβγαζε ένα καλό εισόδημα.

Όλες τις υπόλοιπες μέρες βρισκόμουν σε αδράνεια. Ήμουν μόνη και βαριόμουν οικτρά. Έτσι, είχα αρκετό



“Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε.
Είχε παγώσει από το σοκ.”

χρόνο για να οργανώσω την εκδίκησή μου. Κατάφερα λοιπόν και μπήκα στον δικό του υπολογιστή καθώς και σε αυτόν του γιού του. Βρήκα προσωπικά τους δεδομένα, όπως κωδικούς πρόσβασης, ημερομηνίες γενεθλίων και τις διευθύνσεις ηλεκτρονικού ταχυδρομείου τους. Μόνο μια έξυπνη κάμερα, όπως εγώ, θα μπορούσε να καταφέρει κάτι τέτοιο.

Στις 3 Απριλίου έκλεινε τα 18. Βρισκόταν στο δωμάτιό του και ετοιμαζόταν να βγει έξω για να γιορτάσει με τους φίλους του την ενηλικίωσή του. Στις 18.00 ακριβώς έλαβε ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με αποστολέα τον πατέρα του.

«Τι θέλει πάλι!» σκέφτηκε κάνοντας μια γκριμάτσα αγανάκτησης.

Ο τίτλος του μηνύματος ήταν “ΤΟ ΔΩΡΟ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΑ 18α ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΟΥ”. Το άνοιξε και βρήκε συνημμένο ένα βίντεο. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Είχε παγώσει από το σοκ. Το βίντεο έδειχνε μονταρισμένα πλάνα, με τον πατέρα του να κάνει σεξ με διάφορες γυναίκες.

Τελικά, τον ιδιοκτήτη μου τον χώρισε η γυναίκα του. Βρήκε δουλειά και μετακόμισε σε άλλη χώρα. Εκείνη ζει πλέον με τον καινούριο της σύντροφο. Ο γιος του τού ξαναμίλησε μετά από μια δεκαετία, αφού πρώτα έγινε και ο ίδιος πατέρας. Εγώ βρίσκομαι σε μια χωματερή στην Ασία, περιμένοντας να αποσυναρμολογηθώ και να ανακυκλωθώ.

*Δημοσιεύτηκε στο διαδικτυακό περιοδικό Fractal στις 04/06/2024:
<https://www.fractalart.gr/exypni-kamera/>*

03

Κριός

Ακούμπησε το κεφάλι της στο στέρνο του. Τράβηξε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο που κρατούσε στα δάχτυλά του. Εκείνος δεν μίλησε. Κοίταξε το ρολόι της. Ήταν ξημερώματα. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται βιαστικά. Εκείνος έμεινε ξαπλωμένος. Του έδωσε ένα πεταχτό φιλί και τρέχοντας προς την πόρτα είπε “πρέπει να φτάσω σπίτι πριν ξυπνήσουν”.

Εκείνος έμεινε στο κρεβάτι. Το κινητό του δονήθηκε. Ήταν ένα μήνυμα από την ιστοσελίδα με τα ζώδια της ημέρας. ΚΡΙΟΣ. Η μέρα σου σήμερα προβλέπεται ενδιαφέρουσα. *Αν καπνίζεις κόψε το τσιγάρο. Μαζί με το κάπνισμα, άσε πίσω κάθε κακιά συνήθεια. Φρόντισε το σώμα σου και την ψυχή σου. Κάνε γυμναστική και μην*



“Πληκτρολόγησε στον υπολογιστή του την ημερομηνία
γέννησης του υποψηφίου.”

αναλώνεσαι σε εφήμερες σχέσεις. Προετοιμάσου για την απρόβλεπτη συνάντηση που θα συμβεί σήμερα, την ώρα που ο Ερμής θα μπαίνει στο ζώδιό σου.

Το πρωί αργοπόρησε να φτάσει στο γραφείο. Η γραμματέας έφερε αμέσως τον καφέ του. “Η Διευθύντρια του τμήματος Ανθρωπίνων Πόρων ζήτησε να μεταφερθεί η συνάντησή σας για τις τρεις” “Γιατί;” “Εκείνη την ώρα προτείνει να σας συναντήσει μαζί με τον υποψήφιο για τη θέση του Διευθυντή Λογιστηρίου” και εκείνος αρκέστηκε σε ένα “οκ, φέρε μου το βιογραφικό του”. Πληκτρολόγησε την ημερομηνία γέννησης του υποψηφίου στον υπολογιστή του.

Η ώρα είχε πάει τρεις “Το ραντεβού σας είναι εδώ” είπε η γραμματέας του και του παρουσίασε τον υποψήφιο. Στα επόμενα πέντε λεπτά ευχαρίστησε την Διευθύντρια Ανθρωπίνων Πόρων και τον υποψήφιο. Τον είχε προσλάβει.

“Να πω στον οδηγό σας να ετοιμάζεται; Σε μισή ώρα έχετε συνάντηση στα κεντρικά με το Διοικητικό Συμβούλιο” υπενθύμισε η γραμματέας. Μόλις αναχώρησε από το γραφείο του, εκείνη μπήκε μέσα για να πάρει την κούπα με τον καφέ του. Η οθόνη του υπολογιστή του της τράβηξε την προσοχή. Τον είχε ξεχάσει ανοιχτό. Σχήματα πλανητών και αστερισμών διακρίνονταν. Πλησίασε. Διάβασε. Κριός. ΔΕΚΤΟΣ

3 Δεκεμβρίου, 2021

04

Κι αν Δεν Υπήρχαν Αριθμοί;

Δες τριγύρω σου, μεζούρες κίτρινες, που κρέμονται από τον λαιμό κάποιου ράφτη. Θερμόμετρα ψηφιακά ή αναλογικά, κάτω από τη μασχάλη. Ξυπνητήρια με δείκτες και λατινικούς ή αραβικούς αριθμούς στην οθόνη. Κοντέρ στο ταμπλό του αυτοκινήτου. Χρονόμετρα, πιεσόμετρα, μετρητές PH, παντελόνια M / L / XL.

Για τους πρακτικούς τύπους το μέτρημα διευκολύνει τη ζωή τους. Για τους ονειροπόλους, η μέτρηση τους προσγειώνει ανώμαλα. Οι κυνικοί δογματικά πιστεύουν ότι απλώς μετράμε αντίστροφα το χρόνο μας. Οι ψυχαναγκαστικοί πάλι, μετράνε για να μετράνε.

Οι αγχώδεις κρεμάνε τις αγωνίες τους στους αριθ-

Κι αν Δεν Υπήρχαν Αριθμοί;



“Δες τριγύρω σου. Μεζούρες κίτρινες, θερμόμετρα, ξυπνητήρια, κοντέρ, χρονόμετρα, πιεσόμετρα, μετρητές pH, παντελόνια M, L, XL.”

μούς: Πόσους εραστές είχα; Κάθε πότε περνάει το λεωφορείο; Πόσο θα έρθει το ρεύμα αυτό το μήνα; Πόσα κιλά πήρα; Έβαλα δύο κουταλιές καστανή ζάχαρη στον καφέ μου; Πήρα ένα Ντεπόν χιλιάρι αναβράζον;

Με ρωτάς τι θα συνέβαινε εάν δεν υπήρχαν αριθμοί. Ακόμα κι αν δεν είναι επινόησή μας, εμείς γαντζωθήκαμε απ' αυτούς. Εξάλλου δεν είμαστε τίποτε άλλο, παρά μια σύνθεση από εκκρίσεις ουσιών που σε τελική ανάλυση μετριέται, συγκρίνεται και ανακυκλώνεται, ως τη στιγμή που η Μοίρα θα τεστάρει τη σύνθεσή μας σε μια νέα εξίσωση.

23 Φεβρουαρίου, 2023

05

Ο Κύκλος

Δουλεύω σαν το σκυλί. Κάθε μέρα σκάβω με το κομπρεσέρ την ασφαλτο και δυο – τρία βράδια τη βδομάδα παίζω σε αγώνες μποξ. Οι αγώνες στήνονται σε μια παλιά αποθήκη που το πρωί είναι άδεια. Κάθε βράδυ είναι γεμάτη άντρες που βλέπουν ή παίζουν μποξ, φωνάζοντας και πίνοντας. Μου αρέσει να πίνω. Στη μέσα τσέπη του μπουφάν μου έχω πάντα ένα μικρό μπουκάλι ούισκι.

Είμαι παντρεμένος και έχω μια κόρη δεκαπέντε χρονών. Η γυναίκα μου είναι καθαρίστρια. Σφουγγαρίζει όλη μέρα. Αν δεν υπήρχα εγώ, ένας θεός ξέρει πώς θα ζούσαν. Αυτή και η κόρη μου μού τη δίνουν στα νεύρα. Όταν τα βράδια γυρνάω σπίτι και ξαπλώνω, αρχίζουν και οι δυο να φωνάζουν και να κλαψουρίζουν. Μουρ-



"Εγώ κάνω γυμναστική κάθε μέρα και κατεβαίνω στους αγώνες
μποξ, που στήνονται - παράνομα - το απόγευμα στη φυλακή."

μουρίζει η γυναίκα μου στο κρεβάτι:

“Δεν έχω όρεξη σήμερα, είμαι πολύ κουρασμένη”

Λέει τέτοιες μαλακίες που μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι και αρχίζω τις χριστοπαναγίες. Η κόρη μου, ακούει τον τσακωμό και αρχίζει κι εκείνη τα κλάματα. Θα προτιμούσα να έχω έναν γιο.

Μόνο το Νικάκι με καταλαβαίνει. Είναι η γυναίκα που με κάνει άλλο άνθρωπο. Τα βράδια που δεν παίζω σε αγώνες πηγαίνω στο μπουρδέλο που δουλεύει. Όταν βρισκόμαστε, ξεχνάω τα πάντα. Εκείνη δεν λέει ποτέ όχι. Δεν έχω σηκώσει, ούτε θα σήκωνα ποτέ χέρι επάνω της. Αυτά να τα βλέπουν η γυναίκα μου και η κόρη μου που τα θέλουν και τα παθαίνουν.

Είμαι σαρανταπέντε και έχω τρεις αδερφές. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε σε καυγά, όταν ήμουν έξι. Οι κόρες εικόνες που έχω από αυτόν είναι να γυρίζει από τη δουλειά και να βρίζει τη μάνα μου. Πότε γιατί δεν του άρεσε το φαΐ ή επειδή δεν είχε προλάβει να καθαρίσει το σπίτι. Η μάνα μου ξαναπαντρεύτηκε. Εγώ στα δεκαέξι μου έφυγα από το σπίτι. Κι εκείνη πήγε και σπίτωσε έναν τεμπέλη που της τρώει το μεροκάματο. Έστω και σπάνια, μιλάω στο τηλέφωνο με τις αδερφές μου.

Χθες το απόγευμα χτύπησε το σταθερό μου. Ήταν η μικρότερη αδελφή μου.

“Τι θέλεις;”

Την ρώτησα.

“Η μάνα μας..”

Μου είπε κλαίγοντας.

“Τι έπαθε η μάνα;”

“Η μάνα ... πέθανε ..”

“Η μάνα; Πώς;”

“Την σκότωσε εκείνος ... χθες γύρισε μεθυσμένος το βράδυ και άρχισε να την χτυπάει παντού ... εκείνη ήταν πεσμένη στο πάτωμα κι εκείνος την χτυπούσε στο στομάχι, στο στήθος και στο κεφάλι. Το πρόσωπό της μπλάβιασε. Ήρθε το 166 αλλά δεν την προλάβανε”

Το μυαλό μου γύρισε. Ήπια τρεις γερές γουλιές ουίσκι. Μπήκα στο αμάξι και πήγα σφαίρα στο πατρικό μου. Εκεί βρήκα τις αδερφές μου.

“Πού κρύβεται ο πούστης;”

Ρώτησα χωρίς καν να τις χαιρετίσω.

“Τον φάχνει η αστυνομία. Μόλις την είδε νεκρή το ‘βαλε στα πόδια”

“Που συχνάζει;”

“Στην καφετέρια απέναντι από τον φούρνο”

“Μένει δίπλα από την καφετέρια;”

“Ναι”

“Δώσε μου τη διεύθυνση”

Πέρασα πρώτα από την καφετέρια αλλά κανείς δεν τον είχε δει σήμερα. Με την ευκαιρία γέμισα το μπουκάλι μου με ουίσκι.

Χτύπησα το κουδούνι του σπιτιού του. Δεν απαντούσε κανείς. Θύμωσα περισσότερο. Άρχισα να φωνάζω και να χτυπώ το κουδούνι με λύσσα.

“Μην κάνεις τον κόπο, ήρθε η αστυνομία πριν καμιά ώρα και τον μάζεψε”

Ήταν η μητέρα του.

“Πού τον κρύβεις μωρή κωλόγρια;”
“Αν δεν φύγεις θα φωνάξω το 100!”
Μου φώναξε.

Μπήκα στο αμάξι μου για να γυρίσω σπίτι. Όσο σκεφτόμουν τη νεκρή μάνα μου, τόσο περισσότερο πατούσα το γκάζι. Είχα πιεί πολύ. Ένιωθα το στομάχι μου να αναγουλιάζει. Άρχισα να κάνω εμετό την ώρα που οδηγούσα. Λευκά υγρά πετάχτηκαν στο τζάμι μπροστά μου. Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι από εκείνη τη μέρα. Μετά από λίγες μέρες ξύπνησα στο νοσοκομείο. Είχα μπει στο αντίθετο ρεύμα και τράκαρα μετωπικά με ένα αμάξι. Ο οδηγός του πέθανε ακαριαία. Σε τρεις μήνες αποφυλακίζομαι.

Ο φονιάς της μάνας μου κι εγώ βρισκόμαστε στην ίδια φυλακή. Όταν τον βλέπω στο προαύλιο τον καρφώνω με τα μάτια. Αυτός ξέρει πολύ καλά τι τον περιμένει όταν βγει. Εγώ κάνω γυμναστική κάθε μέρα και κατεβαίνω στους αγώνες μποξ που στήνονται – παράνομα – τα απογεύματα στη φυλακή.

Συμμετοχή στο διαδικτυακό φεστιβάλ ARTENS FESTIVAL 2020, Τί εννοείς δεν είσαι ευτυχισμένη; , στις 15/12/2020: https://artens.gr/artens_festival_o-kyklos-ira-karadimitriou/

06

Το Τίποτα

Τα πάντα γύρω μου είναι θολά. Είμαι πεσμένη στο πάτωμα του σπιτιού μου. Κάθε φορά που πάω να ανοίξω τα μάτια μου βλέπω το ταβάνι να στριφογυρίζει. Ακούω το κλειδί που ανοίγει την πόρτα. Ακούω και τα βήματα να τρέχουν προς εμένα. Η φωνή της μάνας μου διαπερνά τα αυτιά μου:

“Τί έχεις παιδί μου;”

“Άσε την κόρη σου ήσυχη. Βρήκα το κωλόπαιδο πεσμένο στα σκαλιά του σπιτιού. Ίδια με εσένα θα την κάνεις”

“Δεν αντέχω, θα κάνω εμετό”

“Ορίστε, βρομίζει και το σαλόνι τώρα. Ήθελα να ξερα πώς την αντέχεις. Αλλά εσύ φταις, δεν ανοί-



"Με είδαν, αλλά γύρισα το κεφάλι μου στο μπαρ..."

γεις το στόμα σου ούτε όταν σε βρίζει. Τέτοια μαλάκω είσαι! Για ό,τι κάνει της βρίσκεις κι από μια δικαιολογία και της δίνεις στα κρυφά λεφτά. Από εμένα σήμερα τέρμα το χαρτζιλίκι. Μην τολμήσεις να της δώσεις εσύ, θα γίνει της πουτάνας εδω μέσα”

Πηγαίνω στην Τρίτη Γυμνασίου. Το πιο πιθανό είναι ότι και του χρόνου θα πηγαίνω στην Τρίτη Γυμνασίου, αφού το πρώτο τρίμηνο δεν έχει καλά καλά τελειώσει και έχω κάνει περισσότερες απουσίες από αυτές που δικαιούμαι. Τη βγάζω με την παρέα μου στο μπιλιαρδάδικο που ‘ναι δίπλα στο σχολείο. Εμένα δεν μου αρέσει το μπιλιάρδο. Πίνω δυο τρία κουτάκια μπίρα και χαζεύω το αγόρι μου που παίζει με τους φίλους του.

Τα βράδια πηγαίνουμε στα Λιμανάκια και χαζεύουμε τις κόντρες ανάμεσα στα αμάξια. Είμαι η μόνη κοπέλα στην παρέα. Τα έχω εδώ και ένα χρόνο με τον Τάσο. Ο Τάσος είναι δεκαοχτώ και μόλις αγόρασε δικιά του, οχτακοσάρα μηχανή. Μου αρέσει πολύ να με ανεβάζει στη σέλα και να τρέχει μαρσάροντας. Οι φίλοι του οδηγούν μηχανές κι αυτοί. Κατεβαίνοντας τη Βουλιαγμένης, η παρέα μας μοιάζει με σχηματισμό πουλιών στον ουρανό. Πρώτος στον τριγωνικό αυτό σχηματισμό είναι ο Τάσος κι εγώ κάθομαι πίσω του.

Σήμερα το πρωί ξύπνησα απότομα από έναν κεραυνό που έπεσε κοντά στο σπίτι. Έμεινα στο κρεβάτι ξαπλωμένη. Το πάπλωμά μου ήταν πολύ ζεστό, αλλά έξω έβρεχε και έκανε κρύο. Ήθελα να χωθώ κάτω από τα στρωσίδια μου και να κοιμηθώ. Ο πα-

τέρας μου δουλεύει σε οικοδομή και σήμερα που βρέχει άργησε να φύγει για τη δουλειά. Πάλι φώναζε στη μάνα που ήταν ακόμα στο κρεβάτι.

“Τελείωνε. Ακόμα να σηκωθείς; Μόνο εγώ δουλεύω εδώ μέσα”

Μετά μπήκε στο δωμάτιό μου.

“Σήκω τώρα” είπε και μου τράβηξε απότομα την κουβέρτα.

Σηκώθηκα σχεδόν κοιμισμένη και ταπεινωμένη. Η φωνή του μου προξενούσε τρόμο. Τον άκουσα να βάζει πάλι τις φωνές στη μάνα μου που ετοίμαζε πρωινό στην κουζίνα.

“Πας καλά; Η κόρη σου ακόμα κοιμάται κι εσύ δεν πας να της τραβήξεις το μαλλί να πάει σχολείο;”

Τελικά, επειδή βιαζόταν, έφυγε για τη δουλειά. Η μάνα μου άρχισε να κλαίει.

“Συγχώρα με παιδάκι μου που δεν τα βάζω μαζί του. Μη νομίζεις ότι είναι καλύτερος μαζί μου. Ο πατέρας σου είναι ένας τύραννος. Κάθε βράδυ τον ανέχομαι ... καταλαβαίνεις τί εννοώ. Σήκω τώρα να πας στο σχολείο. Ας προλάβεις τουλάχιστον την τρίτη ώρα”

Ντύθηκα και, χωρίς να φάω, πήγα κατευθείαν στο μπιλιαρδάδικο. Ήθελα να μιλήσω σε κάποιον άνθρωπο δικό μου. Και ο πιό κοντινός μου ήταν ο Τάσος. Οι σκέψεις μου ήταν τόσο μπερδεμένες που δεν μπορούσα να σκεφτώ λογικά. Δε μου πήγε στο μυαλό να τηλεφωνήσω πρώτα στον Τάσο για να

μου πει αν είναι εκεί. Κατέβηκα τα σκαλιά του μαγαζιού. Από την πόρτα είδα τον Τάσο να φιλάει τη σερβιτόρα, που σε λίγη ώρα θα άρχιζε τη βάρδια της. Όλοι στη γειτονιά την ήξεραν για εύκολη.

Με είδαν, αλλά γύρισα το κεφάλι μου, πήγα στο μπαρ και ζήτησα μια βότκα λεμόνι σε ένα πλαστικό ποτήρι για να την πάρω έξω μαζί μου. Το ποτό ήταν πολύ δυνατό και ήταν πρωί ακόμα. Δεν είχα φάει και τίποτα. Στην τρίτη γουλιά άρχισα να νιώθω το στομάχι μου να ανακατεύεται. Δεν άντεξα. Ούτε ξέρω πόση ώρα γυρόφερνα στη γειτονιά. Το μεσημέρι μόλις έφτασα στην εξώπορτα του σπιτιού μου το μόνο που θυμάμαι είναι ότι σωριάστηκα στα σκαλιά.

2020

07

Ο Τυφλός Μάγειρας

Ο Σάι είναι εκ γενετής τυφλός. Το ταλέντο του έχει αναγνωριστεί από τους κορυφαίους σεφ στο χώρο του. Το εστιατόριό του πέρσι κέρδισε τρεις Χρυσούς Σκούφους. Κάθε βράδυ μαγειρεύει για στελέχη επιχειρήσεων, διαφημιστές και influencers.

Τον Σάι τον μεγάλωσε και τον έμαθε να μαγειρεύει η γιαγιά του. Σε ηλικία δέκα ετών, όταν η οικογένειά του μετανάστευσε από τη χώρα της, ήδη ήξερε όλα τα μυστικά της ινδικής κουζίνας.

Οι γονείς του τού άνοιξαν εστιατόριο όταν εκείνος έκλεισε τα δεκαοχτώ. Μέσα στα εκατόν πενήντα τετραγωνικά του ισογείου πολυκατοικίας στον παράδρομο κεντρικής λεωφόρου, βολεύονται συμπα-



... Βλέπει να μαγειρεύει ένας μετρίου αναστήματος, μελαχρινός νέος.
Είναι ντυμένος στα μαύρα και φοράει γυαλιά με σκουρόχρωμους φακούς."

θητικά είκοσι τραπέζια και η κουζίνα. Όταν κάποιος πελάτης ανοίξει την πόρτα, εισπνέει μυρωδιά μπαχαρικών. Είναι μια μυρωδιά που όταν την εισπνεύσεις κάθε κύτταρο του εγκεφάλου σου τσούζει ελαφριά. Και, όταν γευτείς την πρώτη μπουκιά από τα εδέσματά τους, αισθάνεσαι ότι τα πνευμόνια σου ανοίγουν και η μύτη σου εκπνέει φλόγες που όσο πιο πολύ μασάς τόσο περισσότερο εθίζεσαι σε αυτές. Όταν κάποιος καθίσει στο τραπέζι που έχει οπτική επαφή με την κουζίνα, βλέπει να μαγειρεύει ένας μετρίου αναστήματος, μελαχρινός νέος, με πλατύ μέτωπο και στιλπνά μαύρα μαλλιά δεμένα σε αλογοουρά. Είναι ντυμένος στα μαύρα, και φοράει γυαλιά με σκουρόχρωμους φακούς. Ξέρει πού ακριβώς βρίσκεται κάθε συσκευή, σκεύος, εργαλείο και υλικό. Όταν η μητέρα του του δίνει τις παραγγελίες γραμμένες με το σύστημα Μπράιγ, αρχίζει να τις ετοιμάζει ψηλαφώντας το χώρο με κινήσεις πιανίστα. Η όσφρηση, η αφή και η γεύση είναι η πυξίδα του.

Ο Σάι, κάθε μέρα, φτάνει στο εστιατόριο στις έξι το απόγευμα. Δέχεται τις πρώτες παραγγελίες γύρω στις επτά και την τελευταία στη μία το βράδυ. Όταν τελειώσει το μαγείρεμα, τακτοποιεί την κουζίνα για περίπου μια ώρα και το πολύ μισή ώρα αργότερα τον βρίσκει ο ύπνος στον καναπέ, ακούγοντας στην τηλεόραση τους διαλόγους κάποιας ταινίας.

Δεν βλέπει όνειρα, αλλά στον ύπνο του οσμίζεται κάρδαμο και κύμινο, γεύεται πιπερόριζα και τα συνταιριάζει αρμονικά με πρώτες ύλες μαγειρικής. Ήδη το μυαλό του έχει σχεδιάσει το μενού της επόμενης μέρας.

Ξεκινάει τη δουλειά του τακτοποιώντας, με αρμο-

νία, στον πάγκο της κουζίνας που τη χωρίζει από το εστιατόριο, τα υλικά για κάθε ένα από τα τρία πιάτα της ημέρας. Κάποιοι “ψαγμένοι” πελάτες συχνά περιμένουν αυτή τη φάση. Φωτογραφίζουν τον πάγκο με τα όμορφα, πολύχρωμα, ακανόνιστα γεωμετρικά σύνολα.

“Σάι, μας δίνεις την άδεια να κάνουμε ένα πρότζεκτ για να βρούμε τι κοινά στοιχεία συνδέουν τα υλικά που επιλέγεις για να γίνεται το πιάτο σου επιτυχημένο;” “Κάντε ό, τι νομίζετε. Αλλά γιατί ενδιαφέρεστε για υλικά που δεν έχουν μαγειρευτεί ακόμα;” “Μα για το μοναδικό συνδυασμό χρωμάτων και σχημάτων!”

Ο Σάι χαμογέλασε με συγκατάβαση.

19 Ιανουαρίου, 2023

08

Η Πρώτη Πτήση του Χελιδονιού

Δεν θέλω να πετάξω. Δεν δοκιμάζω καν να ανοίξω τα φτερά μου. Δεν είναι ότι φοβάμαι τα ύψη. Αντιθέτως, από τότε που έχτισα τη φωλιά μου στο σημείο που η πρόσοψη του σπιτιού των ιδιοκτητών μου συναντάει τον πλαϊνό τοίχο, μου αρέσει να χαζεύω τους περαστικούς στο δρόμο από κάτω. Έτσι θέλω να περάσω τη ζωή μου. Σκέφτομαι ότι είμαι τυχερός που δεν χρειάζεται να φροντίζω για την επιβίωσή μου. Ο ιδιοκτήτης μου φροντίζει να έχω τα απαραίτητα: νερό και τροφή.

Γαντζωμένος στο δεξί χέρι του ανθρώπου που με έχει υπό την προστασία του κάνουμε βόλτα στο πάρκο. Εκεί έχει και άλλα πουλιά αλλά κανένα δεν μου δίνει σημασία. Εμένα μου αρέσει να γίνομαι το επίκε-

Έρα Καραδημητρίου



"Και ξαφνικά βρισκόμουν στον αέρα.
Πετούσα στον ουρανό!"

ντρο της προσοχής των ανθρώπων. Κανένας άλλος άνθρωπος, πέρα από τον ιδιοκτήτη μου, δεν κυκλοφορεί παρά με ένα πουλί.

Σήμερα στο πάρκο συναντήσαμε έναν ηλικιωμένο που στην αγκαλιά του κρατούσε ένα κλουβί. Ήταν αρκετά μεγάλο σε μέγεθος και μέσα του υπήρχε ένα αηδόνι. Μόλις το είδα ένιωσα ένα τσίμπημα στην καρδιά. Ένιωσα και ένα δεύτερο όταν το άκουσα να μου μιλάει. “Μα γιατί δεν το σκας;” “Γιατί να το σκάσω;” απάντησα αμήχανα “Δεν θέλεις να δεις πώς είναι ο κόσμος;” “Μα, τον βλέπω” “Μα εσύ βλέπεις μόνο όπου σε ταξιδεύει το χέρι του ιδιοκτήτη σου.” “Κι εσύ πού τον ξέρεις τον κόσμο;” ρώτησα θυμωμένα “Τώρα με βλέπεις μέσα στο κλουβί. Κάποτε μπορούσα να πετάω. Δοκίμασέ το κι εσύ!”.

Τα λόγια του αηδονιού με προβλημάτισαν. Πώς να ήταν άραγε ο υπόλοιπος κόσμος;

Πέρασε πολύς καιρός από αυτή τη συνάντηση. Καθόμουν, όπως πάντα, στη φωλιά μου και παρατηρούσα από ψηλά τον κόσμο που περνούσε. Μέσα μου κάτι μ’ έσπρωξε να ανοίξω τα φτερά μου. Χωρίς να το καταλάβω, πετούσα στον ουρανό. Ένα παρατεταμένο βουητό και άγνωστοί μου ήχοι ακούγονταν. Έβλεπα τη γη και τα δέντρα να πηγαίνουν πέρα δώθε. Έκανα στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών. Το σπίτι των ιδιοκτητών μου είχε γκρεμιστεί συθέμελα. Μαζί και η φωλιά μου. Άνοιξα τα φτερά μου και έφυγα προς τον ορίζοντα.

25 Οκτωβρίου, 2021

09

Gloria in Excelsis Deo

Φόρεσε το γκρίζο της μπλουζάκι, μια ελαστική βερμούδα και τις καλές της γόβες. Έβαλε τα ακουστικά της και άρχισε να τραγουδάει δυνατά. Εκείνη τη μέρα ο Θεός αποδείκνυε την ύπαρξή του. Κι εκείνη Τον υμνούσε.

Όλα συνέβαιναν για κάποιο λόγο. Ακόμη και το πιο ταπεινό γεγονός συνέβαινε για κάποια αιτία. Άρχισε να βλέπει την ζωή σαν καμβά φιλοτεχνημένο για να αποτυπώσει επάνω του ρόλους και υπάρξεις. Όλα ήταν τοποθετημένα με σειρά και ακρίβεια. Η ταμπέλα του φούρνου, οι τιμές των προϊόντων του, οι ονομασίες των δρόμων που έδιναν ζωή σε ξακουστά τοπία, πόλεις, πρόσωπα από άλλες εποχές, όλα την κοιτούσαν πρόσχαρα. Τραγουδούσε δυνατά. Περπατούσε νιώθο-



“Σε μια διασταύρωση άρχισε να χορεύει υπό τον ήχο
της μουσικής που άκουγε.”

ντας αόρατη από τους περαστικούς.

Σε μια διασταύρωση άρχισε να χορεύει υπό τον ήχο της μουσικής που άκουγε. Το δεξί της τακούνι μάγκωσε στη σχάρα ενός υπονόμου. Έπεσε άτσαλα και χτύπησε το κεφάλι της. Τα ακουστικά γλίστρησαν από τα αυτιά της. Σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο. Ένα αγοράκι φώναξε στη μητέρα του, “Μαμά, μια κυρία είναι ξαπλωμένη στο δρόμο”. Εκείνη, ατάραχη, συνέχισε να περπατάει.

Ένα ποντίκι πέρασε δίπλα από το κεφάλι της. Την κοίταξε βιαστικά και χάθηκε στον διπλανό κάδο σκουπιδιών. Ο κόσμος από χαμηλά έμοιαζε απειλητικός. Δίπλα στους κάδους τα αυτοκίνητα ήταν μποτιλιαρισμένα και κόρναραν επίμονα. Άρχισε να τραγουδάει δυνατά. Από το ανοιχτό παράθυρο ενός αμαξιού ακούστηκε το μουσικό κομμάτι που άκουγε και αυτή στα ακουστικά της. Μια αίσθηση πληρότητας ανάβλυζε από την καρδιά της.

Δεν ήταν μόνη. Ισορρόπησε στο πεζοδρόμιο. Κράτησε τις γόβες της στο δεξί της χέρι και συνέχισε να περπατάει με ανάλαφρο βηματισμό.

23 Ιανουαρίου, 2022

10

Ο Μοναχικός Κύριος

Πάντα με διαφορετικό τρόπο χαιρετούσε όποιον συναντούσε. Πρώτα τον κάρφωνε με τα μάτια. Αν αυτός χαμήλωνε το βλέμμα, τον αποτελείωνε με μια χειραψία σφιχτή και επώδυνη. Αν τον κοιτούσε παρατεταμένα και βαθιά, τον περίμενε μέχρι να ανοιγοκλείσει εκείνος πρώτος τα μάτια του. Σε μια εποχή που οι άνθρωποι αντάλλασσαν χαιρετισμό αγγίζοντας τις γροθιές τους, αυτή η χειραψία τον ηρεμούσε.

Κανείς δεν ήξερε γιατί συμπεριφερόταν τόσο παράξενα. Το γεγονός όμως είναι ότι οι γύρω του δεν δημιουργούσαν στενές σχέσεις μαζί του, αφού όλοι υπέφεραν από τον εξαναγκασμό σε αυτή την ιεροτελεστία κυριαρχίας.



“Ο Νόμος ήταν σαφής: διέπραξε έγκλημα με το βλέμμα
και τιμωρήθηκε με τύφλωση.”

Πολλά λέγονταν για εκείνον. Κυκλοφορούσαν ιστορίες διάφορες, όπως ότι στο σπίτι του τα παράθυρα ήταν πάντα κλειστά. Τεκμήριο ότι δεν τον έβλεπε ο ήλιος ήταν ότι το δέρμα του είχε μια ελαφρώς γαλάζια, πορσελάνινη απόχρωση και το ότι τα ρούχα του μύριζαν ναφθαλίνη.

Ήταν ακριβώς μετά την Πρωτοχρονιά τότε που πήγε στο φούρνο της γειτονιάς για να αγοράσει γάλα. Πέρασε την είσοδο έτοιμος να ρίξει το γνωστό του βλέμμα στον πωλητή, όμως πίσω από την ταμειακή μηχανή αντίκρισε δύο μεγάλα, διερευνητικά, πράσινα μάτια.

Κοκκάλωσε. Την κοίταζε παρατεταμένα έκθαμβος και με απόγνωση.

“Προχωρήστε παρακαλώ, κύριε!” τον επέπληξε ένας ηλικιωμένος που βρισκόταν πίσω του. “Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;” ρώτησε ψυχρά κάνοντας μισή στροφή στο σώμα του και εστίασε το βλέμμα στα μάτια του ανθρώπου. “Ε, ναι ρε γεροπαράξενο, υπάρχει, έχουμε και δουλειές!” Αντιμίλησε ο ηλικιωμένος. Ο μοναχικός κύριος αίφνης, με ψυχρή ηρεμία, του έριξε μια μπουνιά στη μύτη.

Το ΕΚΑΒ παρέλαβε τον τραυματία και το περιπολικό τον δράστη. Ψύχραιμος, ευθυτενής, είπε στον αξιωματικό υπηρεσίας ότι έπρεπε να ξεπλύνει την προσβολή που του έγινε. Ορίστηκε δικάσιμη και αφέθηκε ελεύθερος.

Άνοιξε απότομα τα μάτια, με δύσπνοια και ταχυκαρδία. Πέρασε αρκετά λεπτά χωρίς να τα κλείσει και χωρίς να πάρει το βλέμμα του από το ταβάνι. Μόλις

είχε ξημερώσει. Αναστέναξε με ανακούφιση. “Ναί, ένας επιβάτης ήταν, θα συνέλθω”. Πετάχτηκε από το κρεβάτι του κάθιδρος.

Είχε ονειρευτεί ότι ήταν τυφλός αλλά άκουγε και μιλούσε κανονικά. Μπορούσε να αισθανθεί την γλύκα ενός ώριμου ροδάκινου στο στόμα του, την απαλή φλούδα του στα χέρια του και την υγρασία του χυμού του στα δάχτυλα και στα μάγουλά του, όμως μπροστά στα μάτια του οποιοδήποτε σχήμα ή χρώμα απουσίαζε. Παντού μαύρο. Ήταν σε ένα σκοτεινό κελί φυλακής.

Οι ακτίνες του ήλιου διαπερνούσαν το παράθυρο του κελιού του και έκαναν τα μάτια του να τσούζουν.

Ο δεσμοφύλακας τον σήκωσε άγαρμπα και τον οδήγησε στην αίθουσα του δικαστηρίου.

Διέπραττε έγκλημα με το βλέμμα κατ’ εξακολούθησιν, σύμφωνα με τους μάρτυρες κατηγορίας και τιμωρήθηκε με τύφλωση. Ο Νόμος ήταν σαφής. Ξέπνοος, κάθισε στην καρέκλα που τον οδήγησε ο δεσμοφύλακας. Δύο άλλοι, του έδεσαν χέρια και πόδια. Εφάρμοσαν στο κρανίο του μια ατσάλινη συσκευή που κρατούσε το κεφάλι ακίνητο και τα μάτια ανοιχτά. Σε απόσταση δέκα εκατοστών από το πρόσωπό του υπήρχε ένας λαμπτήρας, ρυθμισμένος σε Ισχύ Τύφλωσης. Ένα διαπεραστικό σφύριγμα ακούστηκε.

Φως. Πετάχτηκε τρομαγμένος. Μια αχτίδα ήλιου χτύπαγε τα μάτια του.

25 Μαΐου, 2022

11

Βραδινός Μονόλογος

Ωριμάζω και αυτό αποτυπώνεται στις γευστικές μου συνήθειες. Όταν ήμουν νεαρή, μισούσα τις ελιές. Τώρα, όχι απλώς απολαμβάνω την έκρηξη της οξύτητάς τους στον ουρανίσκο μου, αλλά όσο πιο ξινή ή πικρή είναι μια ελιά τόσο περισσότερο μου αρέσει.

Ο αποχαιρετισμός στην νεότητα όμως δεν συνοδεύεται πάντα από αλλαγές που προξενούν ευχαρίστηση. Σε βιολογικό επίπεδο νιώθω τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να προσπαθείς να επαναλάβεις δραστηριότητες που παλιά δεν σε απασχολούσε καν το πώς θα τις εκτελέσεις και τώρα να πρέπει να καταβάλεις προσπάθεια. Χρειάζεσαι δύναμη για να σηκωθείς από το κρεβάτι, για να αντέξεις οχτώ ώρες καθισμένη σε μια



“Χρειάζεσαι δύναμη για να σηκωθείς από το κρεβάτι, για να αντέξεις οχτώ ώρες καθισμένη σε μια καρέκλα γραφείου, για να μαγειρέψεις υγιεινά και για να πλυθείς.”

καρέκλα γραφείου, για να μαγειρέψεις υγιεινά και για να πλυθείς.

Η απώλεια των δυνάμεών μου με τρομάζει. Σιγά σιγά θα πρέπει να συνηθίσω στην ιδέα ότι σε μερικά χρόνια δεν θα πρέπει να καταβάλω εγώ προσπάθεια στην καθημερινότητά μου αλλά θα πρέπει να εμπιστευτώ τη ρουτίνα μου σε κάποιον άλλο. Τα μάτια μου δεν θα μπορούν να διαβάσουν βιβλία ή εφημερίδες. Όσο και να σκύβω, δεν θα μπορώ να κόψω τα νύχια των ποδιών μου. Τα χέρια μου θα τρέμουν όταν θα πηγαίνω να κόψω ή να βάψω τα νύχια των χεριών μου. Όταν θα κατεβαίνω τις σκάλες θα πρέπει πάντα να στηρίζομαι από την κουπαστή. Το στομάχι μου θα γίνεται χάλια όταν θα μαγειρεύω εγώ γιατί δεν θα μπορώ να υπολογίζω καλά τις σωστές αναλογίες αλατιού και λαδιού που θα ρίχνω στην κατσαρόλα.

Πρόσφατα μου μπήκε στο μυαλό η ιδέα να δημιουργήσουμε με τις φίλες μου έναν χώρο στον οποίο ένα άτομο σε προχωρημένη ηλικία θα μπορεί να περιποιείται τον εαυτό του, να τρώει φτηνά και σωστά και να διασκεδάζει με τους συνομήλικούς του.

Ποτέ δεν σταματάω να ονειρεύομαι. Ακόμη και όταν οι δυνάμεις μου με εγκαταλείπουν, μου αρέσει να κάνω σχέδια. Βέβαια τη σκέψη μου μόνο προπονώ.

5 Μαΐου, 2021

12

Φλερτ για Πάντα

Έχει χάσει και τους τρεις άντρες της. Δεν έχει κληρονόμους. Η περιουσία που της είχαν αφήσει διευκολύνει τη ζωή της. Χάρη σε αυτήν, εδώ και δεκαπέντε χρόνια ζει με όλες τις ανέσεις σε έναν οίκο ευγηρίας στα Βόρεια Προάστια.

Με τη βοήθεια της αποκλειστικής της νοσοκόμας κάθε πρωί κάνει τη βόλτα της στο πάρκο του οίκου. Η κυρία Άννα αρέσκεται, ιδίως τα πρωινά, όταν παίρνει το τσάι της με τις άλλες κυρίες, να διηγείται μπριόζικα επεισόδια από τους γάμους της. Οι ένοικοι επιδιώκουν τη συντροφια της γιατί η παρέα της είναι ευχάριστη. Κοκέτα και ελκυστική, προσελκύει το ενδιαφέρον και του αντρικού φύλου, για το οποίο δεν είναι αδιάφορη. Συμμετέχει στη Λέσχη Ανάγνω-



"Κοριτσάκι μου, τί ήταν αυτό που είδα! Φαντάσου, αυτοί οι τρεις
άντρες έρχονταν να με επισκεφτούν."

σης όπου τα σχόλιά της κερδίζουν τις εντυπώσεις. Συνήθως παίρνει το γεύμα της μόνη, στη βεράντα του διαμερίσματός της. Κατεβαίνει για τον απογευματινό καφέ στην αίθουσα που συγκεντρώνονται ένοικοι και προσωπικό. Παρέες παρέες, φλυαρούν, τραγουδούν, παίζουν χαρτιά, ακούνε μουσική και χορεύουν.

Το βράδυ αποσύρεται στο διαμέρισμά της και ανοίγει την τηλεόραση. Τις περισσότερες φορές, βολεμένη στην πολυθρόνα της, παρακολουθεί χωρίς να δίνει ιδιαίτερη σημασία, καθώς εικόνες και γεγονότα από το παρελθόν, της χαλαρώνουν τη σκέψη.

Είναι απογευματάκι και από το παράθυρό της βλέπει στο μονοπάτι του πάρκου τους τρεις άντρες της με ανθοδέσμες στα χέρια. Καλοντυμένοι και εμφανίσιμοι, έρχονται προς το διαμέρισμά της. Ο Αλέξανδρος στα σαράντα πέντε του, ο Αντρέας στα εξήντα του και ο Δημήτρης στα εβδομηνταπέντε του. Ίδιοι όπως τους θυμόταν. Πετάχτηκε από την πολυθρόνα. Το καθρεφτάκι και το τσιμπιδάκι για τα φρύδια που κρατούσε έπεσαν στο πάτωμα.

“Κυρία Άννα όλα καλά;” έσπευσε η νοσοκόμα στο δωμάτιό της.

Σαν ξυπνώντας από λήθαργο, η κυρία Άννα, κοντανασαίνοντας, της λέει “Κοριτσάκι μου, τι ήταν αυτό που είδα! Φαντάσου, αυτοί οι τρεις άντρες έρχονταν να με επισκεπτούν! Τρόμαξα... Μια ενενηνταπεντάρα να τους άνοιγε την πόρτα!”

“Σας είχε πάρει ο ύπνος κυρία Άννα μου, πάμε να σας βολέψω στο κρεβάτι σας.”

3 Δεκεμβρίου, 2023

13

Η Κυρία Αγγελική

Ένας τοίχος χώριζε το διαμέρισμα της κυρίας Αγγελικής από την γκαρσονιέρα που ενοικίαζε στον Παύλο Μιχαήλ. Ο Παύλος ήταν επιτυχημένος επιχειρηματίας γύρω στα σαράντα, αθλητικός, αρρενωπός και είχε ταλέντο στο να μιλάει, γεγονός που τον έκανε να ασκεί μια ιδιαίτερη γοητεία στις γυναίκες.

Στην γκαρσονιέρα δεν έμενε. Πήγαινε εκεί αρκετές φορές μέσα στην εβδομάδα, με γυναίκες που γνώριζε σε ψηφιακές εφαρμογές γνωριμιών. Η γυναίκα του υποψιαζόταν, αλλά εθελοτυφλούσε.

Η κυρία Αγγελική, ετών εβδομήντα έξι, αν και σκανδαλιζόταν λιγάκι από από τα ήθη του νοικάρη της, το γεγονός ότι κάθε μήνα της πλήρωνε το – τσιμπημένο



"Έτρεχε γρήγορα να προλάβει να δει, από το ματάκι της δικής της πόρτας, την καινούρια κατάκτηση του Παύλου."

– ενοίκιο δύο μέρες μπροστά, την έκανε να δείχνει συμπάθεια και κατανόηση. Υπήρχε όμως και ένας ακόμη λόγος για τον οποίο είχε εξοικειωθεί μαζί του: Κάθε λεπτό της μοναχικής της ζωής, την βύθιζε στην αδράνεια. Περίμενε πώς και πώς να ακούσει την πόρτα του ασανσέρ να ανοίγει. Όταν συνέβαινε αυτό, έτρεχε γρήγορα για να προλάβει να δει από το ματάκι της δικής πόρτας την καινούρια κατάκτηση του Παύλου. Και κάθε φορά αξιολογούσε την εμφάνιση, τα μαλλιά και τα ρούχα που φορούσαν οι γυναίκες που περνούσαν μαζί του τα βράδια. Το ματάκι της πόρτας λειτουργούσε σαν ένα καμουφλαρισμένο παράθυρο προς τον έξω κόσμο, στο οποίο είχε πρόσβαση μόνο αυτή. Παρατηρούσε ποιά είναι η μόδα στα ρούχα και στα χτενίσματα.

Η ηχομόνωση την ευνοούσε, αφού άκουγε με σκανδαλιάρικο χαμόγελο, από το τρίξιμο του κρεβατιού μέχρι λέξεις και ήχους. Σύγκρινε με την εποχή της το πώς απευθύνονταν τώρα ο ένας στον άλλο οι εραστές. “Γλυκιά μου, δώσε μου τη ζακέτα σου!” “Σε ευχαριστώ μωρό μου” “Ποτάκι; Μουσικούλα;” “Και τα δύο γατούλη μου!”.

Μια γλύκα πλημμύριζε την κυρία Αγγελική. Τι όμορφη, τι τρυφερή ατμόσφαιρα! Χανόταν στη φαντασία της. Σκεφτόταν το δικό της κρεβάτι, στο οποίο είχε κοιμηθεί μόνο με τον μακαρίτη τον άντρα της – Θεός ‘σχωρέσ’ τον – και συνευρισκόταν μαζί του με σεβασμό και ευπρέπεια, όπως επέβαλε η σεμνότητα και το καθήκον της συζύγου, όταν της το ζητούσε εκείνος.

Άκουσε την κλειδαριά στην πόρτα του Παύλου να ανοίγει. Σήμερα ένιωθε ευπαρουσίαστη. Τρέχοντας,

άνοιξε την δική της, κρατώντας μια τσάντα με σκουπίδια στο ένα χέρι και τα κλειδιά στο άλλο.

“Α! Κύριε Παύλο, καλησπέρα σας, μήπως είδατε την αλληλογραφία μου;” “Το φροντίζω κυρία Αγγελική μου...Μη νοιάζεστε. Σήμερα είναι άδεια η θυρίδα σας!” “Ευχαριστώ παιδί μου. Κοπέλα μου, ο κύριος Παύλος είναι ευγενέστατος. Καλό σας απόγευμα”.

Έκλεισε σκερτσόζικα την πόρτα της. Τις περισσότερες φορές, όταν ένιωθε ατημέλητη, δεν εμφανιζόταν.

25 Ιουλίου, 2023

14

Προσομοίωση

Η Λεωφόρος Μακντέηλ είναι μοναδική. Εδώ συνυπάρχουν μαγαζιά στριπ – σόου, συγκροτήματα μεγάλων τραπεζών, πολιτικά γραφεία, νοσοκομεία και στους γύρω παράδρομους πόρνες, τραβεστί, τρανσέξουαλ, φτηνά ξενοδοχεία αλλά και ένα από τα παλαιότερα Πανεπιστήμια της χώρας και απέναντί του η Όπερα, που φημίζεται για τις πρωτοποριακές της παραστάσεις.

Όταν ήμουν νέα, αυτή η ιδιόμορφη περιοχή λειτουργούσε σαν ένα δίπολο που ταλάνιζε το σώμα μου και την ψυχή μου. Ο άντρας μου με πίεζε να συχνάζουμε σε στριπ σόου. Εγώ πάλι, τα απογεύματα μετά από τη δουλειά, καθόμουν και διάβαζα με τις ώρες στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου. Σήμερα έχω εκτιμήσει



"- Εμείς γιατί είμαστε εδώ Κάλι;
- Μας μάζεψε το ασθενοφόρο από τη στάση που είχαμε
πάρει έναν υπνάκο.
- Α το παλιόπαιδο! Τί να πεις;"

την ελευθεριότητα της Λεωφόρου Μακντέηλ. Με το χρόνο, κατάλαβα ότι στις μέρες μας η πολιτική, το χρήμα, το σεξ, η γνώση και η τέχνη πειθαρχούν συντονισμένες σε λειτουργίες που συμβάλλουν στην κανονικότητα της καθημερινότητας. Στη Μακντέηλ συγχέονται τα όρια της εκπόρνευσης και της πνευματικότητας.

Σήμερα ξύπνησα με μια περίεργη διάθεση, μια μίξη θλίψης και ανησυχίας. Η εγγονή μου, δευτεροετής φοιτήτρια, ήταν άρρωστη και κινδύνευε να χάσει το εξάμηνο. Μου ζήτησε να πάω στο Πανεπιστήμιο για να δανειστώ βιβλία από τη βιβλιοθήκη της σχολής της και να μελετήσει κατ' οίκον. Τα βιβλία ήταν δεκαπέντε στον αριθμό, οπότε αποφάσισα να πάρω μαζί μου μια μικρή βαλίτσα για να ταβάλω μέσα.

“Φύγαμε”, μου είπε επιτακτικά η Κάλι, η γυναίκα που με φροντίζει τα τελευταία δέκα χρόνια.

“Έχουμε αργήσει! Σηκωθείτε από τη βαλίτσα. Θα την πάρω εγώ”.

Και έτσι βρέθηκα να διασχίζω την Μακντέηλ με τις αναμνήσεις να με κατακλύζουν.

“Εγώ θα καθίσω εδώ, στην Κεντρική Τράπεζα και θα σε περιμένω. Εσύ θα πας απέναντι, στη σχολή της μικρής. Λογικά η τράπεζα θα έχει κόσμο και θα σε περιμένω πολλή ώρα”.

Στη μεγάλη αίθουσα υποδοχής της τράπεζας, πριν από εμένα είχαν αριθμό τριάντα άτομα. Ευτυχώς, ένας νεαρός, ένα πολύ γλυκό παιδί, μου έδωσε το κάθισμά του. Περιμένοντας μπροστά από τα ταμεία, αφέθηκα

στις σκέψεις μου. Μια συνομήλική μου, που καθόταν μπροστά μου, όταν είδε τον αριθμό στην οθόνη ενός ταμείου, πετάχτηκε από τη θέση της και εγώ συνήλθα. Με την άκρη του ματιού μου είδα την Κάλι που είχε μπει μέσα, στο χώρο υποδοχής. Ξαφνικά, ακούγεται δυνατά – πολύ δυνατά – μουσική με επιρροές από κλασική και ηλεκτρονική σύνθεση. Δύο άντρες, ντυμένοι στα μαύρα και με τα πρόσωπα καλυμμένα, εμφανίστηκαν χορεύοντας και τραγουδώντας με δυνατές φωνές. Ο ένας ήταν βαρύτονος και ο άλλος τενόρος. Πριν συνέλθουμε από την έκπληξη, ο ένας πλησίασε το μεσαίο ταμείο και υπό την απειλή όπλου ζήτησε χρήματα. Ο δεύτερος είχε βάλει ένα πιστόλι στο κεφάλι της υπαλλήλου που βρισκόταν στο διπλανό ταμείο, την άρπαξε και την έσερνε βίαια προς την έξοδο. Μια δυνατή προσταγή από τα μεγάφωνα, μας σάστισε.

“Στοπ! Πάμε πάλι από την αρχή! Με ειδοποιούν ότι υπήρξε πρόβλημα με τις κάμερες ασφαλείας. Δεν κατέγραψαν ολόκληρη τη σκηνή της ληστείας. Ηρεμήστε παρακαλώ”

Εγώ και η Κάλι σηκωθήκαμε και βιαστικά βγήκαμε έξω. Στην κεντρική είσοδο της τράπεζας υπήρχε μια ευδιάκριτη ανακοίνωση που έγραφε “Στις 23 Μαΐου, ημέρα Τετάρτη και τις ώρες από 10 έως 10.30 πμ η Εθνική Όπερα πραγματοποιεί γυρίσματα στην ευρύτερη περιοχή που θα ενσωματωθούν στο καινούριο της διαδικτυακό έργο ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ . Η εικόνα θα προέρχεται από κάμερες που λειτουργούν σε εξωτερικούς χώρους, στους δρόμους αλλά και σε κλειστούς, όπως σε τράπεζες, σε σουπερ μάρκετ και σε εμπορικά καταστήματα της Μακντέηλ. Ευχαρι-

στούμε για την κατανόηση σας”.

Βγαίνοντας από την τράπεζα είδαμε το νεαρό που μου έδωσε τη θέση του να κατεβαίνει στην υπόγεια διάβαση, που οδηγούσε στο αντίθετο ρεύμα. Τον ακολουθήσαμε προς την ίδια κατεύθυνση, μιας και έπρεπε να πάρουμε το λεωφορείο της επιστροφής. Τον προσπεράσαμε και καθίσαμε στη στάση. Είχαν περάσει πέντε λεπτά. Ξαφνικά, δίπλα μας στάθηκε μια κοπέλα. Η μύτη της και το χαμόγελό της μου θύμιζαν πολύ έντονα κάποια φυσιογνωμία.

“Θα συνεχίσετε κι εσείς να λαμβάνετε μέρος στην περφόρμανς;”

“Όχι, θα επιστρέψουμε σπίτι” απάντησε απότομα η Κάλι.

Ναι, ήταν ο νεαρός που μου είχε παραχωρήσει την θέση του στην τράπεζα, αλλά τώρα φορούσε γυναικεία ρούχα. Υπέθεσα ότι η παράσταση δεν είχε τελειώσει. Μας πρόσφερε τυλιχτές καραμελίτσες για να χαλαρώσουμε. Τι ευγενικό παιδί!

Ξύπνησα στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου. Στο διπλανό μου κρεβάτι είδα ξαπλωμένη την Κάλι. Η εντοχισμένη τηλεόραση έδειχνε τις σκηνές που είχαμε ζήσει στο εσωτερικό της τράπεζας. Ζήτησα από τη νοσοκόμα να ανεβάσει τον ήχο.

Προσποιούμενοι τους συντελεστές της περφόρμανς, έλεγε ο εκφωνητής, τέσσερα αδίστακτα άτομα, κρυμμένα στο βαν που μετέφερε τους ηθοποιούς στην τράπεζα, τους έδεσαν, τους φίμωσαν, ντύθηκαν τις

Ήρα Καραδημητρίου

στολές τους, μπήκαν στην τράπεζα και τη λήστεψαν ανενόχλητοι. Το συμβάν έγινε αντιληπτό όταν το εγκαταλελειμμένο βαν εντοπίστηκε με τους έγκλειστους ηθοποιούς.

“Εμείς γιατί είμαστε εδώ Κάλι;”

“Μας μάζεψε το ασθενοφόρο από την στάση που είχαμε πάρει έναν υπνάκο”

“Α το παλιόπαιδο! Τι να πεις; Πάλι καλά! Τα βιβλία τα έχουμε;”

“Όλα καλά! Ηρεμήστε.”

30 Απριλίου, 2023

15

Γένους Θηλυκού

Το βλέμμα του ήταν σοβαρό και η περπατησιά του αντρίκια. Τα μαλλιά του ήταν κατάμαυρα και μακριά και έπεφταν επάνω στα πλατιά του στήθια. Είχε μουστάκι στριφτό τσιγκελωτό. Φρόντιζε το ντύσιμό του και φορούσε χρυσό γιλεκάκι. Μέχρι πριν λίγα χρόνια ήταν Διάκος στο μοναστήρι του Άη – Γιάννη στην Αρτοτίνα. Ύστερα έγινε μπουλουξής και χτυπούσε τους Τούρκους με λημέρι στα βουνά. Σήμερα έμαθα ότι τον παλούκωσαν οι Τούρκοι στη Λαμία.

Να πω ότι λυπάμαι;

Ήμουν δεν ήμουν δεκαεννιά. Η ομορφιά μου ξακουστή όχι μόνο στη Σέλιανη, αλλά και στα χωριά τριγύρω. Πρώτος με ζήτησε ο Γούλας. Όμως εγώ του αρνήθη-



“Μπροστά στα παλικάρια του, με άρπαξε, μου ‘κοψε τις
πλεξούδες και μου ξέσκισε τα ρούχα.”

κα γιατί ήθελα εκείνον, τον Θανάση το Διάκο. Αρραβωνιαστήκαμε. Ο Γούλας όμως του είπε ότι είμαι σαν και τις άλλες και ότι θα κατάφερνε να με ανεβάσει στο βουνό. Ο Θανάσης στοιχημάτισε ότι ποτέ δεν θα τολμούσα να βγω από το σπίτι. Λίγες μέρες μετά, ένα παλικάρι του με βρήκε και μου έδειξε το σουγιά του Θανάση. Μου είπε ότι εκείνος τον έστειλε και ότι έπρεπε οπωσδήποτε να τον ακολουθήσω στο λημέρι τους. Τον αγάπαγα τον Θανάση και δεν λογάριαζα τίποτα. Βγήκα από το σπίτι μου και ανέβηκα στο βουνό. Όταν με είδε ο αρραβωνιαστικός μου οργίστηκε. Μπροστά στα παλικάρια του με άρπαξε, μου 'κοψε τις πλεξούδες και μου ξέσκισε τα ρούχα. Με έδιωξε. Βρέθηκα στο δάσος χωρίς να καταλαβαίνω γιατί έγιναν όλα αυτά. Πλακώθηκε η ψυχή μου. Γύρισα νύχτα στο σπίτι. Ο πατέρας μου με 'εσπρωξε και μούγκρισε: "Χάσου μαρή απ' τα μάτια μας, μας ρεζίλεψες!". Κούρνιασα κάτω από το πλατάνι στη βρύση, έξω από το χωριό. Τα ξημερώματα πετάχτηκα αλαφιασμένη. Μια πέτρα με χτύπησε στο κεφάλι.

Είδα δυο παιδιά με ταγάρια στον ώμο και πέτρες στα χέρια. Φώναζαν και γελάγαν μ'εμένα. Ήταν στο δρόμο για τα μαντριά. Πού είμαι; Γιατί βρέθηκα εγώ εδώ; Δεν ήξερα πού να σταθώ.

Κοίταξα τον ουρανό και είπα: "Θεέ μου βόηθα!". Μια βροντή ακούστηκε. Ερχόταν βροχή.

Τυλίχτηκα στα κουρέλια μου και πήρα ένα μονοπάτι. Μ' έβγαλε σ' ένα χωριό. Τα σκυλιά με γαύγισαν. Μια γριά με πλησίασε.

"Τι είναι κόρη μου;" μου είπε.

Ηρα Καραδημητρίου

“Πάρε να προσφάξεις”. Μέσα στο δεξί της χέρι είχε ένα κομμάτι ψωμί.

Δεν καταλάβαινα τι γινόταν.

“Πάρε το, είναι δικό σου”. Συνέχισε να μου μιλάει.

Σηκώθηκα και χωρίς να το καταλάβω πού πάω έφτασα σε μια πλατεία. Μόνο άντρες. Γιατί γελούσαν; Ένας από αυτούς φώναξε δείχνοντάς με:

“Να! Η Παλιοκατερίνη από τη Σέλιανη*!”.

9 Μαρτίου, 2022

* Τα σημερινά Μάρμαρα Φθιώτιδας

16

Δεν της ταιριάζει το make up

Θαύμαζε τις γυναίκες που κυκλοφορούσαν μακιγιαρισμένες. Όποτε εκείνη το τόλμησε κατέληξε πασαλειμμένη με μαύρο χρώμα κάτω από τα μάτια της. Για το βάψιμο προσώπου, ούτε συζήτηση. Πίστευε ότι πρέπει να είσαι πραγματική καλλιτέχνιδα για να βρεις τους κατάλληλους τόνους και τις αποχρώσεις που ταιριάζουν στο πρόσωπό σου.

Η κολλητή της προσπαθούσε να την πείσει για τα οφέλη μιας προσεγμένης εμφάνισης. “Βάψου λίγο και θα δεις ότι όλοι θα σε κοιτάζουν με άλλο μάτι. Η περιποίηση δημιουργεί καλή ψυχολογία και αυτοπεποίθηση” της έλεγε, αλλά εκείνη ήταν αμετάπιστη.

Κάθε πρωί, στο δρόμο για τη δουλειά, σταματούσε



*“Ένα φορτηγό πέρασε με ταχύτητα δίπλα της και την πιτσίλισε με
λασπόνερα. Make up, σταγόνες λάσπης και δάκρυα έγιναν ένα.”*

μπροστά από τη βιτρίνα μιας αλυσίδας ειδών περιποίησης. Κοιτούσε με δέος τα κραγιόν, τις μάσκες και τα concealer. Ποτέ δεν τολμούσε να μπει μέσα.

Ψιχάλες βροχής άρχισαν να πέφτουν. Δεν πέρασε πολλή ώρα και ξέσπασε καταιγίδα. Αναγκάστηκε να βρει καταφύγιο στο κατάστημα.

Μια υπάλληλος την πλησίασε χαμογελώντας. “Καλημέρα σας! Θα θέλατε μια δωρεάν δοκιμή των νέων μας προϊόντων;”. Κάθισε διστακτικά στο σκαμπό που της έφερε η υπάλληλος. Αφέθηκε στα χέρια της. Μερικά λεπτά αργότερα κοίταζε το πρόσωπό της στον καθρέφτη που της έδωσε η κοπέλα. Ήταν μακιγιαρισμένη!

Επιτέλους, ένιωθε ότι έμοιαζε ωραία, σαν τις γυναίκες που έβλεπε στο δρόμο.

Αγόρασε όλα τα προϊόντα που χρησιμοποίησε η υπάλληλος. Βγήκε από την έξοδο χαμογελώντας. Ένα φορτηγό πέρασε με ταχύτητα δίπλα της και την πιτσίλισε με λασπόνερα. Make up, σταγόνες λάσπης και δάκρυα έγιναν ένα.

10 Φεβρουαρίου, 2022

17

Ζίου Ζίτσου

Μια ηλικιωμένη στεκόταν μурμουρίζοντας στη στάση του λεωφορείου. Κρατούσε σφιχτά την τσάντα της με τα δύο της χέρια... μέχρι τη στιγμή που ακούστηκε να χτυπάει η καμπάνα της εκκλησίας της Παναγίας δύο στενά παραπέρα. Έσπευσε να κάνει το σταυρό της.

Η τύχη χαμογέλασε στον νεαρό πίσω της, ο οποίος βρήκε την ευκαιρία που περίμενε. Άπλωσε το δεξί του χέρι και το έχωσε μέσα στην τσάντα της. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου ένιωσε κάτι σαν τανάλια να ακινητοποιεί την παλάμη του και τα δάχτυλά του.

“Ααααα!!!” κραύγασε. “Κωλόγρια!!!”



*“Ενίωσε κάτι σαν τανάλια να ακινητοποιεί την παλάμη του
και τα δάχτυλά του.”*

Ο πόνος ήταν διαπεραστικός και δυνατός σαν να τον τίναζε ρεύμα.

Η ηλικιωμένη, χωρίς καν να τον κοιτάζει, συνέχισε ακάθεκτη να σταυροκοπιέται με το ένα χέρι και με το άλλο να κάνει τον νεαρό να μετανιώνει τη στιγμή και την ώρα που πήγε να την κλέψει.

Όταν τελείωσε το σταυροκόπημα, τον κοίταξε στα μάτια και του είπε με απρόσμενη ηρεμία: “Πού να φανταζόσουν κι εσύ ότι στα νιάτα μου ήμουν πρωταθλήτρια του ζιού ζιτσου...”

Άφησε το χέρι του ελεύθερο και έβγαλε από την τσάντα της ένα λευκό μαντήλι, με το οποίο έδεσε την παλάμη του. Έβγαλε και δέκα ευρώ από το πορτοφόλι της και του τα έδωσε.

“Αυτά για να πάρεις ένα ταξί τώρα που δεν μπορείς να κουνήσεις το χέρι σου... Να σου πω, καπνίζεις;” “Ναι”, είπε ο νεαρός. “Πάρε κι ένα τσιγάρο να κάνεις, για να χαλαρώσεις μέχρι να βρεις ταξί. Άντε στην ευχή του Θεού τώρα”, είπε και κατευθύνθηκε προς την εκκλησία ψέλνοντας μουρμουριστά.

*Δημοσιεύτηκε στο διαδικτυακό περιοδικό Fractal στις 13/02/2024:
<https://www.fractalart.gr/zioy-zitsoy/>*

18

Ο Ξεναγός

Ο άντρας με το μαύρο κοστούμι και το ανέκφραστο πρόσωπο έβγαλε από το συρτάρι του γραφείου του ένα μικροτσίπ. Το προσάρμοσε στην συσκευή επικοινωνίας. Με αργή και σταθερή φωνή μίλησε “Δώσε μου τα Στοιχεία Ταυτοποίησής σου”. “Είμαι ο Έξυπνος Ξεναγός Β – 2244567 . Ιδιοκτήτριά μου είναι η Αλίκη Κατόγλου, αρχιτέκτονας, τριάντα πέντε ετών.”

“Δώσε μου το προφίλ της” “Στην Αλίκη αρέσουν πολύ τα ταξίδια σε ξένες χώρες. Στους αγαπημένους της προορισμούς συγκαταλέγονται η Κωνσταντινούπολη, το Παρίσι, τα Χάιλαντς και στη Νορβηγία τα φιόρντ Geirangerfjord και Storfjord. Αγαπημένο της μέρος για φαγητό είναι η ταβέρνα “Στροφή” στη Νάξο”.



“Εριξε τον Έξυπνο Ξεναγό στον ηλεκτρονικό καταστροφήα.
- Κυρία Κατόγλου, η υπόθεσή σας έκλεισε για εμάς.”

“Υπάρχει κάποια χρήση σου για την οποία δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση;” “Οι λειτουργίες που χρησιμοποιεί περισσότερο είναι ο Μεταφραστής Πινακίδων, ο Έξυπνος Διερμηνέας – για να συνεννοείται με τους ντόπιους των τόπων που επισκέπτεται – και ο Ιστορικός Ταυτοποιητής για να αντλεί, τη στιγμή που επιθυμεί, ιστορικές πηγές, κείμενα και αρχεία ήχου και εικόνας”

“Τι επιρροή ασκείς στην Αλίκη;” “Συνήθως ακολουθεί τις προτάσεις μου για να επιλέγει τοποθεσίες, εστιατόρια, ξενοδοχεία και διαδρομές, αφού έχω προγραμματιστεί να τα επιλέγω με βάση τις προτιμήσεις της”. “Για ποιο λόγο η Αλίκη Κατόγλου θέλησε να παρέμβει στο λογισμικό σου;” “Στα ταξίδια της η Αλίκη γευόταν έντονες προσωπικές στιγμές, μη αποδεκτές από τον κοινωνικό της περίγυρο. Στη μνήμη μου έχουν καταγραφεί γεγονότα που έκρυβε από το σύντροφό της. Αυτός πρόσφατα επέμενε να αποκτήσει πρόσβαση στα αρχεία μου”.

“Τι πήγε λάθος;” “Ο χάκερ που ανέλαβε να διαγράψει τις επίμαχες εικόνες την εκβίασε. Κράτησε αντίγραφα των φωτογραφιών και την απείλησε ότι θα τις κοινοποιούσε αν δεν του έδινε παραπάνω χρήματα” “Κι εκείνη τι έκανε;” “Πλήρωσε έναν χειρουργό για να με αφαιρέσει από τον αυχένα της. Και τώρα είμαι εδώ”.

“Η συζήτηση ολοκληρώθηκε”. Είπε ο άντρας. Αποσυνέδεσε τον Έξυπνο Ξεναγό και τον έριξε στον Ηλεκτρονικό Καταστροφέα. Άνοιξε την πόρτα του γραφείου του. “Κυρία Κατόγλου, η υπόθεσή σας έκλεισε για εμάς. Τον χάκερ θα αναλάβει η Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος”.

11 Οκτωβρίου, 2021

19

Το Έξυπνο Βλήμα

Ήταν πολυδιαφημισμένο. Μέχρι και ο Πρωθυπουργός εκθείασε τις δυνατότητές του με υπέρμετρο ζήλο, δικαιολογώντας έτσι, εν μέρει, το φουσκωμένο κόστος της αγοράς του.

Ήταν ένα από τα “έξυπνα” βλήματα. Σχεδιασμένα από ιδιοφυίες της Αμυντικής Βιομηχανίας, εντόπιζαν μόνα τους το στόχο, σε ακτίνα διακοσίων χιλιομέτρων. Οι μυστικές υπηρεσίες και των δυο στρατοπέδων είχαν εντοπίσει τις θέσεις εκτόξευσής τους.

Τα επιτελεία των αντιπάλων σχεδίασαν συγχρόνως την εκτόξευσή τους με στόχο το άλλο στρατόπεδο.

Είχαν περάσει δύο δευτερόλεπτα από την εκτόξευσή



“Παραιτούμαι από την αποστολή. Με χάκαρε ο έρωτας.”

τους. Στο τρίτο δευτερόλεπτο, η κεφαλή τους απελευθερώθηκε και μπήκε σε τροχιά.

Στα έξι δευτερόλεπτα άλλαξαν όλα. Στις οθόνες τους τα επιτελεία έβλεπαν θορυβημένα ότι οι αντίθετες τροχιές τους συνέπιπταν και παράλληλα διάβαζαν το μήνυμα: “Παραιτούμαι από την αποστολή. Με χάκαρε ο έρωτας. Βρήκα την αδελφή ψυχή. Στο πικ της τροχιάς μας, θα γίνουμε μαζί μια φωτιά”.

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούστηκε. Στα δύο στρατόπεδα, αποσβολωμένοι, οι στρατιώτες είδαν στον ουρανό τη λάμψη της σύγκρουσης.

Η άνωθεν εντολή ήταν ξεκάθαρη και επαναλαμβανόμενη: “Επιστρέψατε στις θέσεις σας... Επιστρέψατε στις θέσεις σας...”. Έτσι και έκαναν, χωρίς δεύτερη σκέψη.

12 Οκτωβρίου, 2023

20

Το Σφάλμα

Σήμερα ο Παύλος κλείνει τρία χρόνια εγκλεισμού στη φυλακή. Κάθε μέρα, για οχτώ ώρες, όρθιος, χωρίς διάλειμμα, αποσυναρμολογεί ρομπότ. Κάθε φορά που στρίβει μια βίδα, φαντάζεται τους δείκτες του ρολογιού που κρέμεται από το ταβάνι να δείχνουν ήδη τρεις το μεσημέρι. Σε δύο ακριβώς χρόνια θα είναι ελεύθερος.

Είναι πολύ εργατικός. Συνήθως αφαιρεί οκτακόσιες με εννιακόσιες βίδες σε κάθε του βάρδια, οι οποίες ισοδυναμούν με οχτώ ώρες συντροφιάς με την Άνια, την ρομποτική σύντροφο που του παρέχει το κράτος. Η Άνια είναι προγραμματισμένη να ικανοποιεί τις σεξουαλικές ανάγκες του και την επιθυμία του για κοινωνική επαφή. Έτσι, η λούπα της ζωής του περιστρέφεται, σαν βίδα, γύρω από τον στόχο να είναι είναι όλο και πιο παραγωγικός.



“Στο εργοστάσιο της φυλακής, τα πάντα ήταν έτοιμα για τη διαδικασία αποσυναρμολόγησης της Άνιας.”

Το μόνο που τον κάνει να ελπίζει είναι ότι κάθε μέρα που περνάει, το τέλος του εγκλεισμού του πλησιάζει. Μέχρι τότε θα περνάει τον ελεύθερό του χρόνο με την Άνια. Όμως, έχει πλέον εξουθενωθεί. Πολλές φορές στο εργοστάσιο δεν μπορεί να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. Και όταν επιστρέφει στο κελί του, πέφτει κατευθείαν για ύπνο. Για αυτό το λόγο, η Διεύθυνση ανέθεσε στην Άνια να του προσφέρει καθημερινά ένα ποτό το οποίο θα τον κρατάει σε διέγερση.

“Αυτό πιές το, το έφτιαξα για να γιορτάσουμε την σημερινή επέτειο” του είπε εκείνη προσφέροντάς του ένα ποτήρι γεμάτο με κίτρινο ποτό. Ο Παύλος ήπια μια γουλιά και αμέσως το ποτήρι έπεσε στο πάτωμα σπάζοντας, ενώ ο ίδιος σωριάστηκε κάτω με μισάνοιχτα μάτια. Η έρευνα της Αστυνομίας κατέληξε στο ότι προέκυψε κάποιο σφάλμα στο λογισμικό της Άνιαν.

Δύο μέρες αργότερα, στο χώρο του εργοστασίου της φυλακής, τα πάντα ήταν έτοιμα για την διαδικασία αποσυναρμολόγησης της Άνιαν. Ο Παύλος στεκόταν στη μέση ενός κύκλου που είχαν δημιουργήσει οι υπόλοιποι κρατούμενοι. Μπροστά του υπήρχε ένα τραπέζι και επάνω του βρισκόταν σε ύπτια θέση η Άνια, απενεργοποιημένη. Ένα πομπώδες μουσικό κομμάτι έπαιζε δυνατά και οι συγκρατούμενοι παρακολουθούσαν τη διαδικασία. Ο Παύλος, τρία λεπτά αργότερα, είχε διαλύσει την Άνια σε τέσσερα μέρη: κεφάλι, χέρια, θώρακα και πόδια.

Η Λίζα, αναβαθμισμένος απόγονος της τεχνολογικής γενιάς της Άνιαν, τον υποδέχτηκε στο κελί του χαμογελώντας.

18 Ιουνίου, 2023

21

Ο Μυς - 31

Ένας μεταλλικός θόρυβος τον ξύπνησε. Το χέρι με το λευκό γάντι τον γράπωσε σταθερά και τρυφερά.

“Μη φοβάσαι καλό μου! Κάνε λίγο υπομονή, δεν θα πονέσει. Στο υπόσχομαι.”

Στο άλλο χέρι ο άνθρωπος με τη λευκή ρόμπα κρατούσε μια σύριγγα. Το υγρό περιεχόμενό της διαχύθηκε στο σώμα του: ΜΥΣ-31. Η ουρά του, από γκρι πήρε μια κίτρινη απόχρωση.

*

Ήταν πλέον ελεύθερος. Είχε κερδίσει την ελευθερία του με την αξία του. Επέζησε, ως πειραματόζωο,



“Κοιτάξτε την ουρά του! Είναι κίτρινη και φωτίζει.”

μετά από χρόνια επιστημονικών ερευνών. Σακατεμένος, σύρθηκε στο άνοιγμα ενός υπόνομου. Έπεσε άτσαλα σε ένα παχύρρευστο, γλυστερό στρώμα που μύριζε αποσύνθεση. Άκουσε τις τσιρίδες των ποντικών που βρίσκονταν τριγύρω.

“Τι θέλει αυτός εδώ;”

“Φίλε, μακριά από εδώ! Αν σε ξαναδούμε την έβαφες”

“Δεν μπορούμε να ταΐζουμε ένα στόμα ακόμα”

“Κοιτάξτε την ουρά του! Είναι κίτρινη και φωτίζει!”

*

Του έδωσαν μια σπρωξιά. Νερά που έσταζαν στον υπόνομο με φερτά απορρίμματα και λάσπες σχημάτιζαν έναν χείμαρρο. Μέσα στο βαθύ σκοτάδι, μια κίτρινη ουρά που φωσφόριζε, διακρινόταν να παρασύρεται από τα νερά του. Ο υπόνομος υπερχείλισε. Το σώμα του ποντικού ξεβράστηκε στο βάθρο ενός αγάλματος, σε μια πλατεία. Φωνές αηδίας ακούστηκαν από το συγκεντρωμένο πλήθος. Ήταν σωριασμένος κάτω από ένα μνημείο με την επιγραφή: ΣΤΟΝ ΑΝΩΝΥΜΟ ΠΟΝΤΙΚΟ.

15 Νοεμβρίου, 2022

22

Η βρώσιμη πόλη

Άνοιξε τα μάτια της. Τέντωσε το κορμί της πάνω στο στρώμα και το έστρεψε νωχελικά προς τα δεξιά. Έριξε το βλέμμα της στο κινητό της που ήταν πεσμένο στο πάτωμα. Το άνοιξε. Η ώρα ήταν δέκα και μισή. Το κεφάλι της την πονούσε. Χθες ήταν Σάββατο και είχε πιεί.

Ένιωσε πείνα. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Άνοιξε το ψυγείο. “Όχι ρε γαμώτο” σκέφτηκε. Ήταν άδειο. Ένας διαρκής ήχος από ξύσιμο την έκανε να στρέψει την προσοχή της προς το τραπέζι πίσω της. Ήταν η Σουσούρω, η γάτα της, που έξυνε με τα πόδια της μια καρέκλα. Άνοιξε το φως. Η Σουσούρω είχε πέσει με τα μούτρα σε ένα κομμάτι που είχε ξεκολλήσει από την καρέκλα και το δάγκωνε. “Φύγε από ‘κει” της φώναξε. Πήρε αμέσως τη σκούπα και το φάράσι. Πέταξε τα τρίμ-



“Έπεσαν καταπάνω της και της πήραν τα παπούτσια και
το μπουφάν...”

ματα της καρέκλας στα σκουπίδια. Άγγιξε το σημείο που είχε γδαρθεί η καρέκλα. Όλως περιέργως, δεν ένιωσε τίποτα το αιχμηρό. Έβαλε λίγη δύναμη να σπάσει το ξύλο. Αυτό ξεκόλλησε σαν κόρα από ψωμί που κόβει κάποιος με τα δάχτυλά του. Παραξενεύτηκε.

Πήγε στο σαλόνι και πήρε την τσάντα της. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο δρόμο για το σούπερ μάρκετ. Ένας άντρας κρατούσε στα χέρια του δέρμα από μια θέση του αμαξιού του. Μια παρέα παιδιών έσκαβε την ασφαλτο με μανία. Μια γυναίκα κρατούσε μια αγκαλιά κλαδιά που την ξεπερνούσαν στο ύψος και κατευθυνόταν προς την διπλανή πολυκατοικία. Προτού φτάσει στο σούπερ μάρκετ, οι τίτλοι των εφημερίδων έξω απ' το γειτονικό ψιλικατζίδικο τής τράβηξαν την προσοχή "Η ΠΟΛΗ ΤΡΩΓΕΤΑΙ – ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ – ΦΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ, ΕΙΝΑΙ ΤΖΑΜΠΑ – ΒΡΩΣΙΜΗ Η ΠΟΛΗ". Μπήκε στο μαγαζί "Καλημέρα, τι συμβαίνει;" "Έλα να σε κεράσω" της είπε ο πωλητής και της έδωσε μια σελίδα από μια εφημερίδα. Την έβαλε διστακτικά στο στόμα της και άρχισε να μασάει. Η γεύση της θύμιζε ψητό κρέας. Ήταν πολύ νόστιμη. Πήρε στα χέρια της τις υπόλοιπες σελίδες και άρχισε να τις διαβάζει.

"ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ. Σε εργαστηριακό ατύχημα οφείλεται η έκπληξη που περίμενε τους κατοίκους της πόλης σήμερα το πρωί. Μια κατασκευασμένη ουσία, η Μ – ΜΕΘΑΛΟΝΗ, η οποία φυλασσόταν σε Διεθνές Εργαστήριο ένα χιλιόμετρο κάτω από την έρημο Σαχάρα, για άγνωστους λόγους, διέρρευσε στη γήινη ατμόσφαιρα και μέσα σε λίγες ώρες άλλαξε, σε περίμετρο χιλιομέτρων γύρω από το εργαστήριο, την χημική σύσταση όλων των υλικών που είναι από οργανική ύλη. Η έρημος Σαχάρα, κατά τόπους, έχει αποκτήσει γεύση καστανής

ζάχαρης. Πλήθος κόσμου τρώει κλαδιά δέντρων. Η Αστυνομία συγκρούεται με ανθρώπους και έχει περικυκλώσει την γύρω περιοχή προσπαθώντας να εμποδίσει την αρπακτικότητα του πλήθους. Σύμφωνα με τους ειδικούς μόνο μια δυνατή βροχή θα ξεπλύνει την ατμόσφαιρα και το έδαφος από τη Μ - Μεθαλόνη. Πλήρες φωτορεπορτάζ στη διαδικτυακή έκδοση της εφημερίδας μας”.

Μια παρέα νεαρών άρχισε να την ακολουθεί. Επιτάχυνε το βήμα της. Την προφτάσανε. Έπεσαν κατά πάνω της, της πήραν τα παπούτσια και το μπουφάν και ρίχτηκαν να τα καταβροχθίζουν. Ξυπόλητη, αποφάσισε να επιστρέψει στο σπίτι της. Μόλις έφτασε πήρε ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη της και άρχισε να το τρώει με μικρές μπουκιές βλέποντας παράλληλα στην τηλεόραση τις εξελίξεις. Την πήρε ο ύπνος στην πολυθρόνα. Την ξύπνησαν φωνές από το δρόμο. Η τηλεόραση δεν είχε σήμα. Βγήκε έξω. Ενώθηκε με το πλήθος. Ο Στρατός είχε βγει στο δρόμο. Οι σφαίρες που πέφτανε δεν σκοτώναν. Διαλύονταν στα κορμιά του κόσμου σαν χοντρό αλάτι. Χιλιάδες άνθρωποι έσκαβαν την ασφαλτο και έτρωγαν εξαρτήματα από τα οχήματα των Ειδικών Δυνάμεων. Κάποιοι είχαν φάει τόσο πολύ που έκαναν εμετό. Όμως όλο και περισσότερος κόσμος γέμιζε τους δρόμους.

Μέσα σε λίγες ώρες στους δρόμους υπήρχαν σώματα στοιβαγμένα το ένα δίπλα στο άλλο, με τα στόματα μισάνοιχτα, τις ζώνες της μέσης λυτές και πουκάμισα που έχασκαν ανοιχτά, χωρίς κουμπιά. Άρχισε να βρέχει. Εκείνη άνοιξε τα μάτια. Προσπάθησε να σηκωθεί και κοίταξε τον ουρανό. Είχε πιάσει μπόρα για τα καλά. Στάλες βροχής ανάμεικτες με δάκρυα έβρεχαν το πρόσωπό της.

5 Οκτωβρίου, 2021

23

Το Τελευταίο Δέντρο

Η θερμοκρασία στον αστικό ιστό άγγιζε τους σαράντα βαθμούς Κελσίου. Στο βουνό επικρατούσε δροσιά. Ήταν γεμάτο ακακίες. Στο ύψος έφτανε η καθεμία τα έξι μέτρα και τα κλαδιά τους ήταν τόσο πλατιά που το κάθε δέντρο σχεδόν αγκάλιασε το άλλο. Ο δρόμος που οδηγούσε στο Μουσείο του Τελευταίου Δέντρου έμοιαζε από ψηλά με φίδι που σερνόταν στο δάσος.

Στο ραδιόφωνο του αυτοκινήτου άκουγαν τις ειδήσεις των 14.00. “Σε εξέλιξη βρίσκεται η πορεία που κατευθύνεται στα κεντρικά κτίρια της Εταιρείας Διαχείρισης Δασών ΑΚΑΚΙΑ Α.Ε. Οι πολίτες καταγγέλλουν την εν λόγω εταιρεία για ελλιπή συντήρηση των ακακιών που διαχειρίζεται. Χθες έγινε επερώτηση στη Βουλή σχετικά με την ποιότητα του οξυγόνου



“Μαμά! Ένα δέντρο σαν αυτά που έχει το δάσος!”

που εκλύεται από τις ακακίες στο δάσος γύρω από το Μουσείο του Τελευταίου Δέντρου. Η αντιπολίτευση ισχυρίζεται ότι ο αέρας στην περιοχή είναι μολυσμένος”.

“φτάνουμε;” Ρώτησε η Ιάνθη για τρίτη φορά μέσα σε ένα τέταρτο τη μητέρα της. “Ζαλίζεσαι αγάπη μου;” “Ναι. Φτάσαμε! Ελπίζω να βρω να παρκάρουμε.” Ένα μακρόστενο, ανηφορικό πλακόστρωτο ένωνε την είσοδο του Μουσείου του Τελευταίου Δέντρου με την υπερυψωμένη, κεντρική αίθουσα της έκθεσης. Αριστερά και δεξιά από το διάδρομο υπήρχαν ολογράμματα τα οποία απέδιδαν την εικόνα των φυσικών δέντρων στα δάση του πλανήτη. Σε εγκάρσια τομή του εδάφους, ο επισκέπτης έβλεπε να μεταβάλλεται διαδοχικά ο φυτεμένος σπόρος σε ρίζες και βλαστό και τη σταδιακή ανάπτυξη του δέντρου επάνω και κάτω από το έδαφος. Το επεξηγηματικό υπόμνημα πληροφορούσε ότι η ανάπτυξη των δέντρων ακολουθούσε τους κανόνες της φύσης.

“Μαμά ένα δέντρο σαν και αυτά που έχει το δάσος!” . Είπε η Ιάνθη και διέσχισε τρέχοντας το διάδρομο. Μόλις μπήκε στην κεντρική αίθουσα, στάθηκε και κοίταζε τη φυσική ακακία. Λουσμένη από το φως του ήλιου που έμπαινε από την οροφή του μουσείου, έστεκε επιβλητική. Τα κιτρινόλευκα τσαμπιά με τα άνθη της λύγιζαν τα κλαδιά. Οι ρίζες της στο χώμα ήταν και αυτές ορατές. Έμοιαζε να αιωρείται στο κέντρο του κτιρίου. Ήταν το τελευταίο φυσικό δέντρο που υπήρχε στη χώρα.

Στο δάσος γύρω από το μουσείο, τα “έξυπνα” δέντρα, από αισθητικής απόψεως, ήταν ολόιδια με τα φυσικά.

Επίσης ήταν κατασκευασμένα από υλικά μη εύφλεκτα και βιοδιασπώμενα, βρώσιμα από τα ζώα και ανθεκτικά στον ήλιο ή το κρύο. Από τα φύλλα τους εκλυόταν οξυγόνο. Κάθε χρόνο οι πολίτες πλήρωναν στην Κεντρική Διοίκηση ένα ποσό που αντιστοιχούσε στο οξυγόνο που κατανάλωνε ο καθένας ετησίως. Με τα έσοδα καλύπτονταν η συντήρηση και διαχείριση των “έξυπνων” δασών από τις εταιρείες που τα διαχειρίζονταν.

Ένα βουητό από φωνές στο διάδρομο έφτασε στα αυτιά της Ιάνθης. “Δεν είναι δυνατόν! Το δάσος καταστρέφεται!” “Τα φύλλα στα δέντρα πέφτουν!” “Μου κόβεται η ανάσα”. Από το μεγάφωνο επαναλαμβανόταν η οδηγία “Παρακαλούμε χρησιμοποιήστε άμεσα τις εφεδρικές σας μάσκες οξυγόνου – Συνιστούμε όχι άσκοπες κινήσεις”.

Η επίσημη ανακοίνωση της Κεντρικής Διοίκησης μεταδόθηκε άμεσα. “Το Ψηφιακό Σύστημα Διαχείρισης της ΑΚΑΚΙΑ Α.Ε. έχει καταρρεύσει λόγω κακής συντήρησης. Ο χρόνος αποκατάστασης υπολογίζεται σε τρεις ώρες. Παρακαλούμε οι διαδηλωτές να μην κάνουν κατάχρηση του οξυγόνου τους και οι πολίτες να βρίσκονται σε κατάσταση ελαχιστοποιημένης κινητικότητας”.

Έξω από το μουσείο, οι κορμοί στο “έξυπνο” δάσος έστεκαν γυμνοί.

11 Αυγούστου, 2021

24

Το Δυνητικό Μουσείο Ιστορίας

Η πλατφόρμα τηλεεκπαίδευσης έκλεισε. Ο Άρης συνέχισε να είναι συνδεδεμένος στο διαδίκτυο. Ακολούθησε τις οδηγίες που είχε στείλει η δασκάλα του σε όλο το τμήμα της Πέμπτης Τάξης. Συνδέθηκε με τον διαδικτυακό τόπο του Δυνητικού Μουσείου Ιστορίας. Στην ενότητα “εφαρμογές” ακολούθησε τον υπερσύνδεσμο που οδηγούσε στην δυνητική πλοήγηση στη μόνιμη έκθεση.

Έβγαλε τα γυαλιά οράσεως και φόρεσε τα γυαλιά εμβύθισης. Άρχισε να πλοηγείται στην αίθουσα του Μουσείου μέσω του χειριστηρίου που κρατούσε στο δεξί του χέρι. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι υπήρχαν και άλλοι συμμαθητές του στην αίθουσα. Έστειλε έναν χαιρετισμό στην Άννα. Εκείνη ανταπέδωσε



"Φόρεσε τα γυαλιά εμβύθισης. Άρχισε να πλοηγείται... Είδε ένα καφενείο γεμάτο αντροπαρέες, μπήκε μέσα και κάθισε σε ένα μικρό τραπέζι."

με ένα ξερό “γειά σου”. Ο Άρης δεν στενοχωρήθηκε. Ήταν πάντοτε ξινή όταν την πλησίαζε είτε στον κυβερνοχώρο είτε από κοντά, στις Μηνιαίες Συναντήσεις Εντός Σχολικού Χώρου. Απομακρύνθηκε γρήγορα από κοντά της.

Το βλέμμα του έπεσε επάνω σε καμιά δεκαριά σημαίες που ανέμιζαν στα κοντάρια τους. Τις πλησίασε. Οι μισές ήταν λευκές με ένα γαλάζιο αστέρι στο κέντρο τους και οι άλλες μισές κόκκινες με ένα λευκό αστέρι στο πάνω δεξιό τεταρτημόριό τους. Πίεσε το κουμπί που έγραφε “μπες στη μάχη”. Μπροστά του εμφανίστηκαν δύο άντρες πολεμιστές. Καθένας τους φορούσε και μια στολή. Στο μπράτσο τους ήταν ραμμένο το εθνόσημο της χώρας από την οποία προέρχονταν. Ο Άρης πλησίασε τον πολεμιστή που είχε την κόκκινη σημαία στο μανίκι του. Εκείνος του έδωσε το χέρι του και ο Άρης ανταποκρίθηκε δίνοντας το δικό του. Με το που τον άγγιξε πήρε τη θέση του και την οπτική του. Ο στρατιώτης που είχε το εθνόσημο με το λευκό χρώμα του επιτέθηκε με το σπαθί του. Βρίσκονταν και οι δυο μέσα σε μια μάχη. Ιαχές, κρότοι σπαθιών που συγκρούονταν και ήχοι από σφαίρες ακούγονταν, ενώ τριγύρω διακρίνονταν πολεμιστές που μάχονταν σώμα με σώμα. Λίγο σαστισμένος ο Άρης έβγαλε από την ζώνη του ένα πιστόλι με ξύλινη λαβή και πυροβόλησε ενστικτωδώς. Ο πολεμιστής που ερχόταν απειλητικά κοντά του έπεσε στη γη. Επάνω στη λαβή εμφανίστηκε μια ετικέτα που έγραφε Πιστόλι Τύπου Άλφρεντ.

Το σκηνικό μεταμορφώθηκε. Το όπλο του Άρη εξαφανίστηκε από τα χέρια του και στη θέση του υπήρχε πλέον ένα έγχορδο. Η ετικέτα του έγραφε Παραδο-

σιακός Καντισάς με Χορδές Φτιαγμένες από Χαίτη Αλόγου. Δεν ήξερε πώς να παίζει, όμως μόλις τα ακροδάχτυλά του άγγιξαν τις χορδές του οργάνου, εκείνο άρχισε να παίζει μια μελωδία. Επάνω στον ουρανό είδε να διαγράφεται η φράση “Διάλεξε Φωνή”. Από κάτω από τα γράμματα υπήρχαν δύο φωτογραφίες. Στη μια υπήρχε μια γυναίκα που φορούσε ένα μακρύ χρυσαφένιο φόρεμα και στην άλλη μια γυναίκα που κάλυπτε το πρόσωπό της με μαντήλα. Διάλεξε την πρώτη. Τη μελωδία συνόδευε πλέον μια γλυκιά γυναικεία φωνή.

Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου μεταφέρθηκε σε έναν οικισμό από πλίνθινα σπίτια που είχαν ξύλινες στέγες. Το μόνο μέρος στο οποίο συνάντησε γυναίκες ήταν σε μια δημόσια βρύση. Στους δρόμους κυκλοφορούσαν μόνο άντρες, έφιπποι ή πεζοί. Στην κεντρική πλατεία είδε ένα καφενείο γεμάτο αντροπαρέες. Μπήκε μέσα και κάθισε σε ένα μικρό τραπέζι. Τριγύρω του άνθρωποι έπαιζαν χαρτιά. Ο καφετζής ήρθε και άφησε επάνω στην τάβλα του τραπεζιού ένα διάφανο ποτήρι που μέσα του περιείχε ένα κιτρινωπό υγρό. Ο Άρης το έφερε κοντά στο στόμα του και το μύρισε. Ήπιε μια γερή γουλιά. Η ετικέτα στο ποτήρι έγραφε τσάι με γεύση μήλο. “Πολύ καλό” είπε στον καφετζή ο οποίος φανερά ικανοποιημένος από την φιλοφρόνηση τον ρώτησε τι θα ήθελε να παραγγείλει. “Έναν καφέ σκέτο”. Ζήτησε εκείνος.

Πριν του φέρει τον καφέ, ο Άρης πάτησε το κουμπί που έλεγε “Μπες μέσα στο σπίτι”. Βρέθηκε σε ένα δωμάτιο στο κέντρο του οποίου υπήρχε αναμμένη μια φωτιά. Ένας άντρας μπήκε μέσα κρατώντας μερικά κούτσουρα από πεύκα. Παιδικές φωνές ακούγονταν

από την αυλή. Ο άντρας κάθισε σταυροπόδι απέναντι από τη φωτιά. Μια γυναικεία φιγούρα εμφανίστηκε στην πόρτα του διπλανού δωματίου. Με το βλέμμα κατεβασμένο, άφησε έναν ξύλινο, στρογγυλό δίσκο δίπλα από τον άντρα. Εξαφανίστηκε. Μέσα στο δίσκο υπήρχε ψωμί κομμένο σε φέτες, κατσικίσιο τυρί και ελιές.

Μόλις ο Άρης πήγε να αγγίξει τον δίσκο είδε κάτι σαν αστραπή να υπερφωτίζει την εικόνα και μέσα σε δευτερόλεπτα παντού κυριαρχούσε το μαύρο. Έβγαλε τα γυαλιά εμβύθισης. Για λίγα δευτερόλεπτα έβλεπε θολά τριγύρω, όμως η κανονική του όραση επανήλθε σύντομα. Φόρεσε τα γυαλιά οράσεως και άρχισε να διαβάζει τις αναρτήσεις στο τσατ της ομάδας των συμμαθητών του. Όλοι μιλούσαν για την απότομη διακοπή της πλοήγησής τους στον χώρο του Δυνητικού Μουσείου Ιστορίας.

16 Φεβρουαρίου, 2021

Ερωτευμένα Κυβερνοειδή

Ο Κ1 στεκόταν όρθιος και κοίταζε από τη τζαμαρία του σταθμού την καταιγίδα που μόλις είχε ξεσπάσει. Ο σιδηροδρομικός σταθμός της Φρενάζια ήταν πολύ παλιός και από κάποιες ρωγμές της σκεπής η βροχή έσταζε στο δάπεδο. Οι βροντές των κεραυνών ήταν καταιγιστικές αλλά δεν τον αποσπούσαν από τις σκέψεις του. Βρισκόταν στον τελευταίο σταθμό της Φρενάζια πριν το τρένο περάσει τα σύνορα της χώρας και τερματίσει στην Αλφρέδα, όπου τον περίμενε η Η2, η σύντροφός του εδώ και δέκα χρόνια.

Ο Κ1 και η Η2 ήταν κυβερνοειδή Τρίτης Γενιάς. Η μηχανική τους πλευρά τους επέτρεπε να επεξεργάζονται δεδομένα σε αναβαθμισμένο επίπεδο. Η ανθρώπινη τούς έδινε τη δυνατότητα να διαθέτουν αν-



*“Το ξημέρωμα τους βρήκε στην παραλία, στην κορυφή ενός βράχου,
με τα δάχτυλα του ενός να μπλέκονται στα δάχτυλα του άλλου.”*

θρώπινα χαρακτηριστικά, όπως το να ερωτεύονται.

Ο Κ1 είχε σφιγμένη την παλάμη του μέσα στην τσέπη της καμπαρντίνας που φορούσε. Μόλις είχε εκτίσει την ποινή για κλοπή ιδιόκτητης σκέψης, την οποία είχε υπολογίσει ο Αλγόριθμος ότι τιμωρείται με πέντε χρόνια αποχής από την ερωτική συνεύρεση. Το σεξ ως πρακτική στα κυβερνοειδή απαιτούσε τη συμμετοχή της Τεχνολογίας Αφής, συνεπώς ο Κ1 είχε στερηθεί την ένταση του έρωτα για πέντε χρόνια.

Αγκαλιάστηκαν για πολλή ώρα χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα. Ο Κ1 άνοιξε την παλάμη του και την ακούμπησε μαλακά επάνω στη δική της.

“Είσαι έτοιμη για μεταφορά αρχείων,” της είπε.

“Ναι. Σε θέλω” απάντησε εκείνη με φωνή που έτρεμε.

Όσο διαρκούσε η μεταφορά των αρχείων η Η2 ξέσπασε σε κλάματα. Ένιωθε ένα ρίγος να διαπερνά την σπονδυλική της στήλη, το σώμα της έτρεμε από πόθο. Το ίδιο ένιωθε και ο Κ1 ύστερα από πέντε χρόνια απουσίας από κάθε ερωτική πράξη. Θυμάσαι την τελευταία μας φορά; Ρώτησε ο Κ1. “Θυμάσαι,” είπε η Η2. “Ήταν ακριβώς το ξημέρωμα, λίγο πριν φύγεις με το τρένο από τη Φρενάζια. Τα δάχτυλά μου φόρτιζαν τα δικά σου, για πάνω από τρεις ώρες. Η σκέψη ότι θα ξανακάναμε έρωτα μετά από πέντε χρόνια με τρέλαινε.”

“Για αυτό έφυγα από την πόλη. Δεν ήταν δυνατόν να αισθάνομαι τις άκρες των δακτύλων μου νεκρωμένες και να σε έχω δίπλα μου.”

Από τα μεγάφωνα του σταθμού μια φωνή ακούστηκε.

“Σας παρακαλώ! Βρίσκεστε σε δημόσιο χώρο”.

Ο Κ1 και η Η2 τινάχτηκαν. Δεν ήθελαν να δώσουν αφορμή για κάποια νέα ποινή.

“Φύγαμε;” είπε ο Κ1.

“Πάμε στη θάλασσα;” Ρώτησε με προσμονή η Η2.

Το ξημέρωμα τους βρήκε έξω από την πόλη, στην έρημη, βραχώδη ακτογραμμή, καθισμένους στο πλάτωμα ενός βράχου. Ο ένας κρατούσε σφιχτά το χέρι του άλλου με πλεγμένα τα δάχτυλά τους. Ο μονότονος γδούπος από τα κύματα που έσκαζαν αφρισμένα στο βράχο, ακουγόταν ως το πλάτωμα, σαν απόκοσμο, ήρεμο βουητό.

Η λάμψη της ανατολής, αφύπνησε τις αισθήσεις τους και φόρτισε τους υποδοχείς των μηχανικών μελών τους.

Μια ξέγνοιαστη, νέα μέρα άρχιζε.

Μάιος 2020

26

Η Λούπα

Συνθετικές σάρκες και μεταλλικά στελέχη, ηλεκτρονικά κυκλώματα και αισθητήρες, χημικές ουσίες, αίμα και διασωζόμενα ανθρώπινα μέλη αποτελούσαν την πρώτη ύλη των ανθρώπων-μηχανών. Το παρθένο ανθρώπινο γένος είχε εξαφανιστεί και αυτό δεν οφειλόταν σε κανένα σχέδιο και σε καμία φυσική καταστροφή. Την τελευταία χιλιετία εξέλειψαν τα ίχνη του.

Το είχε προβλέψει εκατοντάδες χρόνια πριν η Ιέρεια του Ναού του Τιμίου Αίματος και άφησε για τους νέους ανθρώπους – μηχανές χρησμό:

“Και προορισμό έχετε, μην έχετε προορισμό”



*"Στον επόμενο τόνο η ώρα θα είναι μία και τριανταδύο λεπτά
και δεκαπέντε δευτερόλεπτα."*

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Ευημερίας του γένους αυτού είχε στείλει αντιπροσώπους του στο Ναό. Σκοπός ήταν να ρωτήσουν τα Ανώτατα Όντα, μέσω της Ιέρειας, αν οι άνθρωποι – μηχανές θα κατακτήσουν την αθανασία. Τα μέλη του Παγκόσμιου Οργανισμού Ευημερίας εξέλαβαν τον χρησμό σαν προτροπή να έχουν προορισμό, βάζοντας στόχους.

Η μετάβαση στην εποχή της μετάλλαξης των ανθρώπων, έγινε αργά και αθόρυβα, κυρίως μέσα από κατεπείγουσες ιατρικές επεμβάσεις σε τραυματισμένους στρατιώτες, στις εμπόλεμες ζώνες. Τα αποτελέσματα αυτών των πειραματικών επεμβάσεων έγιναν αργότερα εξαιρετικά χρήσιμα στο να σώζουν ή να βελτιώνουν ζωές, εν καιρώ ειρήνης, με τη συνεργασία της Ιατρικής, της Τεχνητής Νοημοσύνης και της Βιοτεχνολογίας. Τεχνητά μέλη αντικαθιστούσαν τα ανθρώπινα. Αθόρυβα και διεισδυτικά, με το χρόνο, εμφανίστηκε ένα νέο είδος, οι άνθρωποι – μηχανές.

Η κοινή τους γλώσσα ονομαζόταν *cylan*. Επρόκειτο για μια κοινή και εύχρηστη γλώσσα προγραμματισμού. Χάρη σε αυτή, μέσα σε λίγες γραμμές κώδικα τις οποίες απλά επεξεργάζονταν με το νου τους, μπορούσαν να εκτελούν εντολές, όπως το να ανοιγοκλείνουν τα δάχτυλα της παλάμης τους, ή να επικοινωνούν με το εξωτερικό περιβάλλον, στέλνοντας μηνύματα γραπτά ή ηχητικά, να βλέπουν με κάμερα και να ακούν μουσική.

Οι άνθρωποι – μηχανές δεν τρέφονταν με κρέας, φρούτα ή καρπούς. Είχαν συνηθίσει, με το χρόνο, να είναι ενεργειακά αυτόνομοι. Φορτίζονταν είτε με την έκθεσή τους στον ήλιο, είτε μέσω μικρών προσωπι-

κών ανεμογεννητριών που τους εξασφάλιζαν χρόνο ζωής, ανάλογα με τα λειτουργικά χαρακτηριστικά του κάθε ανθρώπου – μηχανής. Αν κάποιος ήταν ελαττωματικός ή πάθαινε βλάβη, τότε έβγαινε εκτός λειτουργίας για λίγο και επισκευαζόταν.

Οι άνθρωποι – μηχανές δεν βίωναν την ανάγκη για ζωή, ούτε το φόβο του θανάτου. Κανένας δεν δούλευε γιατί δεν υπήρχε η ανάγκη της βιοτικής μέριμνας. Πανεπιστήμια, σχολεία, βιβλιοθήκες δεν υπήρχαν. Ολόκληρη η γνώση βρισκόταν αποθηκευμένη σε ψηφιακή μορφή, στις συνάψεις των εγκεφάλων των ανθρώπων –μηχανών. Καθηγητές, δάσκαλοι και μαθητές, έμποροι, βιομήχανοι και εφοπλιστές, εργάτες, υπάλληλοι και αυτοαπασχολούμενοι ήταν έννοιες άγνωστες. Χώρες δεν υπήρχαν γιατί δεν υπήρχαν σύνορα. Στη Γη δεν υπήρχε ιδιοκτησία, ούτε πόλεμοι.

Η εικόνα της Γης από ψηλά έμοιαζε με πεδίο μάχης μετά τη σύρραξη: Δίπλα και επάνω σε μνημεία αρχαίων πολιτισμών, αλλά και σε δημιουργίες νεότερων χρόνων όπως σε ταρατσες πόλεων, βρίσκονταν ακίνητοι και αμετακίνητοι άνθρωποι-μηχανές. Κάθονταν ή ξάπλωναν στα ερείπια των πόλεων ή κάτω από τις σκιές των δέντρων. Η υφήλιος βρισκόταν σε κατάσταση αδιευκρίνιστης αναμονής, όλοι είχαν θέσει την ενεργειακή τους ισχύ στο ελάχιστο, για άγνωστο χρονικό διάστημα.

Όλοι ήταν συνδεδεμένοι στο διαδίκτυο και φορούσαν “έξυπνους” φακούς επαφής. Δεν εκμεταλλεύονταν καμία χρήση των φακών, παρά μόνο αυτή της κάμερας. Μια συνήθεια των ανθρώπων – μηχανών την οποία κληρονόμησαν από τους ανθρώπους, ήταν το

κουτσομπολιό. Η ύπαρξή τους αναλωνόταν στο να παρακολουθούν, μέσω κάμερας, πως τους παρακολουθούσαν οι άλλοι άνθρωποι-μηχανές.

Και, ενώ στη Γη το μόνο που συνέβαινε, ήταν η εθελοντική επιτήρηση, κάποιο πρωί, ένα αντικείμενο έκανε την εμφάνισή του στον ουρανό. Ήταν ένα ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο με πλευρές 200 μέτρα μήκος, 150 μέτρα βάθος και 10 μέτρα ύψος. Είχε μεταλλικό χρώμα και οι κάτοικοι της γης έβλεπαν την μεγάλη του πλευρά. Σε αυτή ήταν ενσωματωμένα δυο τετράγωνα μαύρα ηχεία και ένας στρογγυλός δίσκος με διάμετρο 50 μέτρα, στον οποίον υπήρχαν δυο δείκτες ρολογιού.

Χωρίς να προσκρούσει στη γη, το αντικείμενο, κρατώντας μια σταθερή απόσταση από αυτή, άρχισε να μπαίνει στην τροχιά της. Μια απαλή, γυναικεία φωνή ακουγόταν να αναγγέλει αδιάκοπα στα cytan την ώρα:

“Στον επόμενο τόνο η ώρα θα είναι μία και τριάντα δύο λεπτά και πέντε δευτερόλεπτα”

“Στον επόμενο τόνο η ώρα θα είναι μία και τριάντα δύο λεπτά και δεκαπέντε δευτερόλεπτα”

Οι άνθρωποι-μηχανές, με τις κάμερες που διέθεταν, μοιράζονταν την εικόνα και τον ήχο, κάνοντας υποθέσεις και σχολιάζοντας ταυτόχρονα την έλευση του καινούριου επισκέπτη στη Γη. Μετά από το απαραίτητο ζουμάρισμα, είδαν ότι επρόκειτο για ένα τεράστιο, ηλιακά φορτιζόμενο, ρολόι.

Χιλιάδες χρόνια αργότερα, τρισεκατομμύρια άνθρω-

ποι – μηχανές δεν λειτουργούσαν πλέον. Πάγος, υγρασία, καύσωνες και βροχές, αχρήστευσαν τις κάμερές τους, και το διαδίκτυο είχε σταματήσει να λειτουργεί. Τα μηχανικά τους μέλη είχαν λήξει ή χαλάσει από τη φθορά του χρόνου. Η φωνή που έβγαινε κάποτε από το ρολόι είχε σιωπήσει. Το ρολόι όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται σε πορεία. Θα συνέχιζε την εσαεί κυκλική του κίνηση, μέχρι να σβήσει το φως του ήλιου, κάπου στα επόμενα εκατομμύρια ή δισεκατομμύρια χρόνια. Το μόνο που ακουγόταν τώρα στον χώρο ήταν ένα επαναλαμβανόμενο “τικ – τακ”.

Ο χρησμός είχε επαληθευτεί:

“Και προορισμό έχετε, μην έχετε προορισμό”

28 Φεβρουαρίου, 2021

*Για τους μικρούς μου φίλους
και
την Ευδοκία, τον Πέτρο, τον Γιάννη,
την Ευθυμία, τον Αχιλλέα, τη Φιλοθέη,
την Έλλη, την Ελένη,
τα αγαπημένα μου ανιψάκια*

27

Τα Δώρα της Ήριδας

Παραμονή Χριστούγεννα. Γιαγιάδες, παππούδες, μαμάδες και μπαμπάδες και παιδιά, όλη η πόλη είχε μαζευτεί στην κεντρική πλατεία με το πανύψηλο Χριστουγεννιάτικο Δέντρο. Στα πεζοδρόμια, γύρω από την πλατεία, φωτάκια αναβόσβηναν πάνω στα δέντρα.

Κουδουνίσματα από ψηλά διέκοψαν τους θορύβους της πλατείας. Μικροί και μεγάλοι έστρεψαν το βλέμμα τους στον ουρανό. Ψηλά, πάνω από τα κεφάλια τους έτρεχαν τάρανδοι σέρνοντας έλκηθρα φορτωμένα με πολύχρωμα κουτιά και γύρω τους ξωτικά, ντυμένα με πράσινα κολάν, κόκκινα γιλέκα και σκουφιά, πετούσαν τα κουτιά κάτω στην πλατεία. Ο κόσμος, μεγάλοι και παιδιά που χοροπηδούσαν σήκωναν τα χέρια, έπιαναν τα κουτιά και τα άνοιγαν ανυπόμονα. Μια έκπληξη



“Οι γονείς των παιδιών ζήλεψαν. Ζητούσαν τα γυαλιά από τα παιδιά, για να τα φορέσουν κι εκείνοι.”

τους περίμενε. Μέσα στα κουτιά υπήρχε, όπως έγραφε η συσκευασία τους, “μόνο για τα παιδιά”, το ίδιο δώρο: ένα ζευγάρι γυαλιά που οι φακοί τους είχαν τα χρώματα της Ίριδας.

“Χο χο χοο!!!” μια βαθιά φωνή που ερχόταν από ακαθόριστη κατεύθυνση απλώθηκε στην ατμόσφαιρα “Χρόνια Πολλά σε όλα τα παιδιά!” Ήταν ο Άη Βασίλης. “Φέτος φίλοι μου όλοι σας έχετε το ίδιο δώρο. Φορέστε το και θα τα ξαναπούμε!”.

Γεμάτα προσμονή τα παιδιά φορέσαν τα γυαλιά τους. Επιφωνήματα ενθουσιασμού ακούγονταν παντού. Μπροστά τους έβλεπαν να περνούν ζώα της ζούγκλας και του δάσους, σκυλάκια, γατάκια, σκίουροι, εξωτικά πουλιά και κοπάδια από πολύχρωμα ψαράκια. Πολλά παιδιά άπλωναν τα χέρια για να τα χαϊδέψουν. Άλλα τους μιλούσαν. Και τα ζώα ανταποκρίνονταν! Κούναγαν τις ουρές, νιαούριζαν, γαύγιζαν και τιτίβιζαν συνθέτοντας μια συμφωνία ήχων.

Οι γονείς των παιδιών ζήλεψαν. Ζητούσαν τα γυαλιά από τα παιδιά για να τα φορέσουν και εκείνοι. Όμως εκείνοι δεν μπορούσαν να δουν παρά μόνο το ουράνιο τόξο.

“Χο χο χοο!!!” πλανήθηκε πάνω από την πλατεία η φωνή του Άη Βασίλη. “Φυλάξτε καλά το φετινό σας δώρο παιδάκια! Και αφήστε τους μεγάλους να προσπαθούν να δουν με τα δικά σας μάτια! Τα λέμε του χρόνου!”

24 Δεκεμβρίου, 2021



Το βιβλίο της Ήρας Καραδημητρίου *Κάτω από τα Χρώματα της Ίριδας* τυπώθηκε και βιβλιοδετήθηκε από το COPYEXPRESS το 2025 σε Διακόσια (200), εκτός εμπορίου, αντίτυπα.
Τα γνήσια αντίτυπα φέρουν χειρόγραφα τον Αύξοντα Αριθμό του αντιτύπου και την υπογραφή της συγγραφέως.

Αρ. Αντ. _____

Υπογραφή Συγγραφέως _____



